

ЖЕТА

ЧАСОПИС

4/181 КВІТЕНЬ 2022

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Великоднє послання Архiepіскопа і Митрополита Львівського Української Греко-Католицької Церкви

Преосвященним і Боголюбивим владикам,
Всесвітлішим та Всечеснішим отцям,
Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям,
Дорогим та достойним мирянам!

Великий сум й страх запанував поміж апостолам та учнями Христовими, коли Ісус помер на хресті й був похований у гробі. Це торкнулося теж жінок, що ходили за Ісусом, але вони менше боялися, бо для них, як осіб жіночої статі, існувало менше загрози. Цікавість та ніжність жіночого відчуття до Бога не давало їм спокою, вони не могли дочекатися світанку, щоб піти до гробу, де поклали тіло Ісуса. Уже світало, жінки якось порозумілися, домовилися наперед й вирушили впевнено до гробу, хоч боялися, але наражалися на неприємності. Марія Магдалина й ще інша Марія, як написав святий євангелист Матей, прибули лише навідатися до гробу й, мабуть, стали свідками великого землетрусу, що стався тоді, коли ангел відкотив камінь від гробу, де лежало тіло Ісуса. Зі страхом перед ангелом сторожа затремтіла, а Господній посланець заговорив до жінок: «Не бійтесь: знаю бо, що ви шукаєте Ісуса розіп'ятого. Нема його тут, бо він воскрес... Ходіть, гляньте на місце, де він лежав. Та біжіть притьмом, скажіть його учням, що він воскрес із мертвих...» (Мт. 28,6-8). «Не бійтесь...» – заговорив ангел до жінок; «Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога» (Лк. 1,30) – промовив ангел до Марії у Назареті. Так і тут з'явився воскреслий Ісус та звістив зляканим жінкам, що прибули: «Радуйтеся!» Розвіював їхній сум, наляхав на віру у воскресіння, вселяв у них велику надію на краще життя. Коли архангел Гавриїл прибув до Богородиці, широ відізався до неї: «Радуйся, благодатна, Господь з тобою!» (Лк. 1,28).

Життя завжди повне викликів та тривоги, і людина сама не могла б з такими проблемами дати собі ради. На поміч приходять Господь, який дав нам свою Матір, Богородицю, як нашу особисту матір, та ангелів хоронителів, хоч невидимих, але дійсно присутніх, – невидимий світ світлих духовних осіб. Здавалося, що з Христом розправилися, знушалися досхочу, людським способом принизили, прибили до хреста, він помер, і хоч гріб з мертвим тілом сторожили, а Господь воскрес. Озброєні воїни злякалися, не вдіяли нічого, хіба що повідомили первосвящеників про воскресіння Ісуса. Рада та зібрання юдейської старшини з вояками, їхній видуманий фейк, що учні викрали тіло, коли воїни спали на сторожі, отримало провал та поразку. Воскресіння Христове не можна затемнити або скрити грошовими фейками; брехня отримує поразку та провал – правди не можна заховати! Христового «Радуйся» нічого й ніхто не відмінить: воно живе, завжди існує, перемагає й торжествує! Ангел промовив до Марії: «Радуйся, благодатна, Господь з тобою!» І нам слід добре розуміти, що радість залишається з тими, з ким Господь і хто з ним. Без Бога не існує радості, немає перемоги, миру, без нього бракує любові!

Для нашого народу та нашої країни настали трудні часи, бо переживаємо важкий військовий період, терпимо масштабний агресивний напад Росії, але усю свою надію покладаємо на Господа, довіряємо Матері Божій, пам'ятаючи, що Господь із нами.

Хай радість Христового воскресіння наповнює нас, подібно як вона була притаманна пресвятій Богородиці, яку не зламали люті випробування, тому що вона довіряла Божому Провидінню. Ангел запевнив Марію, що Господь із нею, і вона раділа, мимо великих випробувань. Зарах Господь і нас одягає у терпіння, надію та терпеливість, щоби згодом переодягнути кожного та кожну із нас у триумф, радість та воскресіння! «Не бійсь, маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося

дати вам Царство» (Лк. 12,32). Господь приготував для нас Царство, він про нас пам'ятає й запевнює: «Але волосина з голови у вас не пропаде!» (Лк. 21,18).

Сердечно вітаю усіх мешканців нашого краю зі святом Воскресіння Христового! Хай радість світлого Христового Воскресіння наповнить кожне людське серце та проникне у кожну мирну душу! Христос воскрес!

Благоловення Господнє на Вас!

† Ігор,
Архiepіскоп і Митрополит Львівський
Дано у Львові
при Архикатедральному соборі св. Юра

Митрополит Львівський відвідав офіс Мальтійської служби допомоги у Львові

24 березня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у супроводі радника посольства Мальтійського ордену в Україні пана Андрія Ханаса відвідав офіс Мальтійської служби допомоги у місті Львові.

В часі візиту директор Мальтійської служби допомоги Павло Тітко ознайомив митрополита з діяльністю Мальтійської служби, представив проекти та роботу, пов'язану з допомогою для тимчасово переселених осіб. Було також обговорено плани на майбутнє, зокрема можливості співпраці з Львівською архієпархією УГКЦ.

На завершення візиту митрополит Ігор уділив працівникам Мальтійської служби допомоги своє архиєрейське благословення.

Джерело: Посольство Суверенного Мальтійського ордену в Україні

Владика Володимир відвідав волонтерський штаб на Старому Знесінні

Єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир, на запрошення настоятеля о. Михайла Городиського, відвідав парафію Вознесіння Господнього у районі Старого Знесіння та монастир сестер святого священномученика Йосафата.

Священик провів невеличку екскурсію храмом, представляючи владиці життя парафії. Також він ознайомив владика Володимира з процесом виконання реставраційних робіт, які зараз тривають у храмі, і розповів про символічну акцію «Мое деревце біля храму», яку нещодавно провели на подвір'ї парафії з метою акцентувати увагу на дереві як символі життя. В результаті біля церкви висаджено чимало хвойних саджанців.

«Туя – це дерево, яке витримує і сонце, і морози. Воно зажди зелене і зимою, і літом. Для нас це – символ України. Це дерево не одну орду пережило, тож віримо, що переживе і російських окупантів», – наголосив священик, показуючи цілий ряд маленьких саджанців.

Відтак о. Михайло запросив гостя до невеличкої хатини – парафіяльного будинку, який сьогодні служить гуманітарним штабом та є в розпорядженні місцевої тероборони. У будинку на кухні, де в мирний час за запашним чаєм складаються різноманітні плани про життя і розвиток парафії, сьогодні жінки ліплять вареники для вимушених переселенців, а в кімнатах, де зазвичай проводиться катехизація чи готується програма дитячого табору, сьогодні збирають гуманітарну допомогу. Тут зустрічаємо молодих людей – учасників місцевої тероборони. Вони розповідають про ситуацію в своєму районі, діляться планами, а також потребами.

Відтак о. Михайло запросив владика Володимира до монастиря сестер. З перших тижнів війни сестри монастиря святого священномученика Йосафата розпочали на своїй кухні готувати вареники та сушити буряк, моркву та цибулю. Їм допомагають жінки зі Знесіння та кілька вимушених переселенок. З ініціативи священика для монастиря закупили спеціальне обладнання, в якому сушать згадані овочі. Також у монастирі печуть солодке для військових.

На завершення владика Володимир благословив усіх монахинь та волонтерок, подякував за служіння ближнім та побажав миру і витривалості у служінні.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Львівський звершив Божественну Літургію за мир

2 квітня Митрополит Львівський Ігор звершив в Архикафедральному соборі святого Юра Божественну Літургію за мир в Україні та за жертв війни і пандемії. Архиєреєві співслужило духовенство собору.

Молитву за жертв пандемії коронавірусу під час Великого посту в 2021 році запровадила Рада Єпископських конференцій Європи. Зокрема, кожна єпископська конференція мала окремий день молитви. Минулого року ця ініціатива вийшла поза межі Європи, бо до неї долучилися єпархії в США разом з УГКЦ в Європі.

Цьогоріч у рамках цієї молитовної ініціативи кожній Єпископській конференції було запропоновано звершити Літургію за мир в Україні, а також жертв війни і пандемії. День 2 квітня був визначений для усильної молитви в цих наміреннях вірних Української Греко-Католицької Церкви.

Пресслужба Львівської архієпархії

Кардинал Конрад Краєвський відвідав собор святого Юра

29 березня, в рамках свого візиту до України, кардинал Конрад Краєвський відвідав Архикафедральний собор святого Юра у Львові. Тут він разом із єпископом-помічником Львівської архієпархії Володимиром взяв участь у панахидії, яку звершили священнослужителі собору за всіма жертвами російської навали, що загинули в часі війни. Також гість мав можливість ознайомитися з історією Святоюрського комплексу, помолитися перед численними реліквіями та відвідати митрополичі палати.

Папський жертovníк кардинал-диякон Конрад Краєвський відвідав Україну з особливої нагоди – він особисто привіз у Львів подарунок від Папи Римського Франциска – автомобіль швидкої допомоги, який передали одному із медзакладів Львівщини. Про це повідомив голова Львівської обласної державної адміністрації Максим Козицький. «Подолавши шлях у понад 2 тисячі кілометрів, кардинал-диякон зазначив, що відчуває легку втому та велику вдячність українському народові, який став на захист не лише своєї країни, але й цілої Європи», – зазначив очільник ОДА.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир представив медичного капелана

4 квітня відбулася зустріч єпископа-помічника Львівської архієпархії владика Володимира з головним лікарем однієї з лікарень м. Львова Любомиром Раком. Передусім владика зазначив, що цей візит є знаком вдячності за можливість Церкви разом з медичною службою служити людям під час пандемії та війни. Відтак архиєрей представив керівництву лікарні нового медичного капелана о. Івана Соколовського, призначеного декретом Архієпископа і Митрополита Львівського владика Ігоря.

У своєму слові владика Володимир зазначив: «Цікаво, що відразу при вході на порозі лікарні нашого священика, якого ми приїхали представляти, жінка попросила про сповідь для свого брата, пацієнта лікарні». На його переконання, навіть ця ситуація засвідчує важливість самої присутності священика у медичному закладі.

Сторони обговорили формат, бачення та очікування від служіння медичного капелана. Зокрема, владика Володимир висловив думку про необхідність удосконалення капеланства в лікарні, привернувши увагу на формат, який передбачає служіння священика як пацієнтам, так і медикам.

Владика поділився також власним досвідом перебування в цій лікарні у ролі пацієнта: «З перспективи пацієнта особливо відчув потребу присутності капелана, адже потребував Святого Причастя під час лікування. Лише через кілька днів вдалося поладити зі священиком, щоб він приносив Причастя, що було для мене важливою підтримкою. Шкодував, що тут немає на місці священика».

В свою чергу, головний лікар розповів, що в лікарні є дуже різні пацієнти, зокрема соціально дезадаптовані. Пан Любомир висловив побажання, щоб капелан був психологом для пацієнтів; за його словами, важливо, щоб капелан мав такий досвід. Розповів про намір збудувати на території каплицю та рекреаційну зону, а також нагадав, що на першому поверсі поруч з адміністрацією вже понад десять років є облаштована каплиця для духовних потреб пацієнтів, і звернув увагу на важливість налагодити діалог між священиком і медичними працівниками.

Учасники розмови обмінялися думками про важливість відкритості капелана і його можливості швидкого реагування на потреби пацієнтів.

На завершення зустрічі владика Володимир передав пану Любомиру копію декрету про призначення медичного капелана; відтак усі присутні обговорили плани співпраці на найближчий час.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир очолив молитву біля фігури Фатімської Богородиці

«Ми знову пройшли стежками нашого Сихова разом з Пресвятою Богородицею. Вона була укоронована. А що привело її до слави і коронування? Не влада, не панування, а служіння. Дорога християнина є дорогою служіння, бо Бог нам довірив не панувати у світі, а господарювати і служити» – на цьому наголосив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час молитви перед фігурою Пресвятої Богородиці у неділю 10 квітня.

«Дуже надіюся, що сьогодні ми усі були на Божественній Літургії, чули євангельське слово, з якого отримали настанову на сьогодні. Ми чули розповідь про двох братів – Якова й Івана, які мали дилему. Коли Христос почав говорити про свої страсті, смерть, вони почали просити Його запевнення свого майбутнього. Не так ішла мова про кар'єру, як про місце біля Ісуса. Вони тривожилися, бо не слухали до кінця, коли Він говорив також про своє воскресіння», – зазначив архиєрей.

На переконання проповідника, це проблема сучасної людини, яка не слухає до кінця, вириває події з контексту й робить поспішні висновки. «Ісус їм дуже чітко пояснює, що всі можуть бути біля Нього. Але дорога до Ісуса веде через служіння. Хто готовий служити, той завжди має місце біля Бога. А біля Бога є достатньо місця», – підкреслив він.

«Нехай же Пресвята Богородиця буде для нас добрим прикладом й надійною заступницею на нашій дорозі служіння», – побажав на закінчення владика Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії

Львівські семінаристи УГКЦ залучили кошти на автомобіль для ЗСУ

Про це повідомили на фб-сторінці Братства Введення у храм Пресвятої Богородиці Львівської духовної семінарії УГКЦ.

Про те, як вдалося придбати позашляховик для армії, розповів духівник Братства о. Михайло Лесів: «Кожного року наші семінаристи з братства Введення у храм Пресвятої Богородиці мають такі духовні, молитовні зустрічі по парафіях Західної України, Галичини і залучені завдяки цим заходам пожертви ми використовуємо для місійних поїздок на схід і в центр України для того, щоб допомогти нашим священикам і парафіям. І семінаристи у свій час канікул у різдвяний чи великодній період організували такі поїздки. Відповідно, акумулюючи для цього кошти жертводавців. Ми підтримували парафії духовною літературою, закуповували літургійні речі. Цього року, попри війну, ми відновили духовні зустрічі, Хресні дороги, які провадять семінаристи на парафіях Західної України та Галичини. Однак розуміємо, що у Великодній час семінаристи не матимуть змоги відвідати парафії у Донецькому, Харківському екзархатах, а тому виникла ідея частину з коштів, які були передбачені на це, скерувати на закупівлю автомобіля для потреб українських воїнів».

Варто зазначити, що йдеться про автомобіль-позашляховик «Mitsubishi». З його допомогою зможуть перевозити медикаменти чи гуманітарку.

«Духовна велич Львова»

Глава УГКЦ в Софії Київській узяв участь у міжконфесійній молитві за мир і перемогу України

У суботу, 9 квітня, у соборі Святої Софії Київській відбувся міжконфесійний захід «Спільна молитва за Україну». За Україну разом з Головою УГКЦ молилися також предстоятель Православної Церкви України Блаженніший Єпіфаній, екзарх Вселенського Патріарха в Україні єпископ Михаїл Команський, ординарій Києво-Житомирської дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні єпископ Віталій Кривицький, глава Української епархії Вірменської Апостольської Церкви єпископ Маркос Оганесян і старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви Леонід Падун.

Під час моління Блаженніший Святослав виголосив таку молитву: «Господи наш, Боже, Творцю і Спасителю, глянь Твоїм ласкавим оком на наш український народ. Прийми його моління про мир і перемогу України. У Твої руки ввіряємо всіх невинно убієнних, кров яких волає до Тебе з української землі. Пресвятая Богородице, Київська Оранто, Нерушимая Стіно, під Твій покров віддаємо наш український народ. Маріє, врятуй Твоїх дітей. Амінь».

Департамент інформації УГКЦ

У Маріуполі знищено офіс «Карітасу»

15 березня російські окупанти з танка обстріляли будівлю офісу «Карітасу» в Маріуполі. Загибло семеро людей, серед яких – дві співробітниці «Карітас-Маріуполь». «У цей час там були люди, які ховалися від обстрілів та шукали в нас безпечного прихистку. Загибло семеро людей, серед яких і дві працівниці з бухгалтерії», – йдеться в повідомленні на офіційному сайті «Карітасу України». Точної інформації про людей, які перебували в той час в офісі, немає.

Додамо, що очільники конфедерації благодійних організацій «Caritas Internationalis» складають співчуття з приводу загибелі співробітниць у Маріуполі, дякують усім, хто несе допомогу потребуючим, ризикуючи своїм життям, та звертаються із закликом покласти край війні.

За матеріалами: сайт БФ «Карітас України»

Глава УГКЦ зустрівся з предстоятелем ПЦУ

23 березня у Києві Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся з предстоятелем Православної Церкви України Блаженнішим Єпіфанієм. Зустріч відбулася на прохання Глави УГКЦ.

Учасники зустрічі, вкотре категорично засудивши російську агресію проти України, обговорили сучасні драматичні обставини життя і служіння обох Церков в Україні.

Блаженніший Святослав зазначив, що УГКЦ і ПЦУ можуть і повинні співпрацювати, і від рівня цієї співпраці залежить доля і майбутнє України. «Ми, – наголосив Глава УГКЦ, – готові все зробити, щоб якнайкраще послужити нашому народові, підтримати нашу державність і разом працювати для перемоги України».

Глава УГКЦ запевнив предстоятеля ПЦУ в тому, що УГКЦ готова підтримати священнослужителів ПЦУ, де є така потреба і можливість. Відтак розповів, як УГКЦ намагається в час війни доставляти гуманітарну допомогу і здійснювати евакуацію людей у різних частинах України.

Блаженніший Святослав також пригадав про місію кардиналів Краєвського та Черні і відзначив активність Вселенського Патріарха Варфоломія, який наступного тижня має приїхати до Польщі, щоб відвідати українських біженців.

Митрополит Єпіфаній підкреслив важливість як двосторонньої співпраці між православними та греко-католиками в допомозі народу України у важкий час війни, так і співпраці в ширших рамках Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій та в контактах із закордонними релігійними діячами й інституціями.

Після завершення зустрічі Глави УГКЦ та ПЦУ поспілкувалися з міським головою Києва Віталієм Кличком, побажавши йому Божого благословення в праці для захисту столиці. «Ми всі разом працюємо, щоб Київ вистояв і Україна перемогла», – заявив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Лікувально-діагностичний центр святого Луки: близько 2500 безкоштовних медичних послуг з початку війни

Лікувально-діагностичний центр святого Луки продовжує безоплатно надавати послуги всім, хто потребує медичної допомоги. Адміністрація клініки розповіла, як сьогодні функціонує ЛДЦ, як працюють лікарі та як тепер записатися на консультацію чи медичну послугу.

З початком війни медичний персонал ЛДЦ надав близько 2500 безкоштовних послуг та ще 430 згідно з реформою. Зазначимо, що медичною допомогою скористалося 140 біженців та понад 800 місцевих жителів.

Серед запитів, що виникають найчастіше, – загальна оцінка стану організму дітей і дорослих: прийом педіатра і терапевта, загальні клінічні аналізи, діагностика та консультації різнопрофільних спеціалістів.

Для всіх потребуючих у ЛДЦ працюють 42 лікарі: кардіологи, терапевти, педіатри, рентгенологи, травматологи, ендокринолог, невропатолог, психотерапевт, гастроентеролог, фізіотерапевт, гінекологи, уролог, дерматовенеролог, мамолог-онколог, ендоскопіст, отоларинголог, офтальмологи, інфекціоніст, лікарі УЗД, лікар функціональної діагностики та лікарі-лаборанти. Отримати їх послуги можна в простий спосіб – достатньо зателефонувати чи прийти, щоб записатися на прийом. При собі потрібно мати документ, що засвідчує особу.

Окрім надання послуг, працівники клініки займаються волонтерством та допомагають як фізично, так і морально усім потребуючим у цей нелегкий час. Крім того, певну частину чоловічого колективу вже мобілізували до ЗСУ. Працівники спільно моляться на роботі та цілими родинами вдома за мир і наше військо, за людей, які перебувають у гарячих точках.

Департамент інформації Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

Владика Микола: «Зараз в Україні відбувається геноцид нашого населення»

З 9 по 11 квітня владика Микола (Бичок), єпископ Мельбурнської єпархії Святих верховних апостолів Петра і Павла, здійснив перший душпастирський візит в історії Мельбурнської єпархії до вірних міста Дарвін (штат Північна Територія, Австралія).

Перший день візиту розпочався Архирейською Божественною Літургією, яку звершив владика Микола у співслужінні синкела духовенства о. Ігоря Головка в римокатолицькому катедральному храмі Пресвятої Марії Зорі морів у місті Дарвін. Після богослужіння відбулася зустріч з місцевою українською громадою. Були обговорені питання майбутньої присутності УГКЦ у штаті Північна Територія, потреби української громади та справи гуманітарної допомоги для України, яку місцеві українці організували під час війни. Про це розповідає пресслужба Мельбурнської єпархії Святих верховних апостолів Петра і Павла.

10 березня, у Квітну неділю згідно із григоріанським календарем, відбулося декілька молитовних заходів. День розпочався екуменічною молитвою благословення пальм у Raintree Park для людей міста. На спільній молитві були присутні ординарій Дарвіну владика Чарльз Гаучі, владика Микола Бичок, єпарх Мельбурнський, владика Ірег Андерсон, єпископ Англійської церкви, о. Ігор Головка, синкел духовенства, та інші представники релігійних конфесій. Згодом відбулася спільна хода вулицями міста до катедрального храму.

На початку святкової Меси владика Чарльз звершив Чин освячення пальмових гілок. У проповіді до вірних владика Микола зазначив: «Ось вже 6 тижнів як увесь світ спостерігає за тим, що відбувається в Україні, та є безпорадними зупинити це жахіття. Війна – це завжди велика трагедія не лише для країни, а й для її народу. Зараз в Україні відбувається геноцид нашого населення. На цьому етапі ми всі можемо запитати себе: «Чому?» або, можливо, навіть: «Чому, Боже»? Проте потрібно пам'ятати одну істину – Бог страждає з нами. Він зі співчуттям і любов'ю входить у нашу безвихідь, безнадійність і нікчемність, даруючи нам надію».

В останній день пастирського візиту владика Микола Бичок відвідав сестер св. Матері Терези. Зустріч розпочалася зі спільної молитви за Україну. По цьому владика Микола поділився із сестрами про жахіття війни, яка зараз відбувається в Україні. Також архиєрей щиро подякував сестрам за приклад служіння та заохотив до подальшої молитви за припинення війни.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Збережемо життя захисників: військовослужбовці ЗСУ регулярно отримують захисні бронезилети з Івано-Франківська

Архієпархіяльний координаційний антикризовий центр, що активно діє в Івано-Франківську з моменту загарбницької війни росії проти України, щодня трудиться для допомоги людям, яких особисто зачепила ця війна. Допомога стосується як вимушено переселених осіб, так і людей, які досі перебувають під ворожими обстрілами у рідних містах.

Окремим видом діяльності Центру стала праця для допомоги нашим захисникам – українським військовослужбовцям. Щоб допомогти вберегти їхнє життя, за більш ніж місяць активних воєнних дій було організовано перевезення понад пів тисячі бронезилетів італійського виробництва.

«Завдяки нашій добрій співпраці з однією з українських громад в Італії та за підтримки багатьох жертводавців як в Італії, так і в Івано-Франківську, нам вдалося налагодити доставку військових кевларових бронезилетів. Усі вони проходять перевірку місцевими військовими експертами, а описля передаються для наших військовослужбовців уже на передову», – пояснює о. Іван Стефурак, координатор проекту.

За його словами, доставлені бронезилети мають четвертий ступінь захисту, який за оцінкою військових доволі добре захищає від найбільш розповсюджених сучасних куль і водночас зберігає не занадто перевантажені вагові характеристики.

Після доставлення бронезилетів до розподільчого центру архієпархії, їх ретельно сортують, вставляють всередину всі необхідні елементи та готують для передачі як безпосередньо військовим, так і різним волонтерським та громадським організаціям, які беруть участь у цьому спільному проекті, доправляючи допомогу на фронтів місця, де виникає в цьому найбільша потреба.

Волонтери, серед яких численні семінаристи, і самі переконані, що таке служіння справді принесе користь тим, хто сьогодні ризикує власним життям заради захисту своїх країн та забезпечення мирного неба над Україною.

Пригадуємо, що з моменту російської війни в Україні Архієпархіяльний координаційний антикризовий центр зумів організувати свою роботу за кількома основними напрямками, зокрема: лікування, проживання та харчування переселенців, організація та передача гуманітарної допомоги в зону бойових дій. Відтак адмінбудівлі архієпархії та приміщення, які надали парафіяни, регулярно дають прихисток для вимушено переселених осіб. Окрім поселення та забезпечення медичного супроводу в Лікувально-діагностичному центрі святого Луки, усі вони також отримують безкоштовне харчування. Більша частина з них старається активно допомагати та ставати волонтерами.

Пресслужба Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

Біля архикатедрального собору Тернополя відбувся восьмий благодійний ярмарок для переселенців

У суботу, 9 квітня, біля архикатедрального собору Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці міста Тернополя відбувся восьмий благодійний ярмарок, на якому вимушено переселеним особам безкоштовно роздавали гуманітарну допомогу. Сотні переселенців, серед яких багато дітей з батьками, отримали продукти харчування (риба, картопля), засоби гігієни, дитяче харчування, медикаменти, постільну білизну, одяг, взуття тощо.

Священики Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ о. Роман Демуш та о. Петро Порохонько, які спільно з волонтерами координують роботу гуманітарного штабу, відзначають, що людей прибуває щоразу більше, однак, за їх словами, знаходяться добрі люди, які завжди готові допомагати.

«Ми робимо одну спільну велику справу, яка є дуже важливою, – діло милосердя для тих людей, які потребують конкретної любові, – зазначив о. Роман Демуш, звертаючись до волонтерів перед початком ярмарку. – Кожен із нас упродовж цих 45 днів робить все, що можливо, щоб побороти нашого спільного ворога. Кожен на своїх місцях, кожен на своїх позиціях».

За словами о. Петра Порохонька, з благословення Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя Семенюка, за останні чотири дні (5-9 квітня) архикатедральний волонтерський центр завантажив і відправив на схід України понад сто тонн гуманітарного вантажу, зокрема до Бучі, Запоріжжя, Одеси, Миколаєва та Херсонської області. Сьогодні було підготовлено 2,5 тонни продуктів і засобів гігієни в селище Бородянка, яке особливо постраждало від обстрілів та жорстокості окупантів. «Тернопільсько-Зборівська архієпархія продовжує отримувати та розподіляти гуманітарну допомогу, яка надходить з Італії, Голландії, Німеччини, Іспанії, Польщі, Данії тощо і щиро дякує кожному, хто вболіває за наш народ», – наголосив о. Петро.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

У головному храмі Угорської Греко-Католицької Церкви вперше відбулася україномовна Літургія

У неділю, 10 квітня, о. Дам'ян Габорій звершив Божественну Літургію українською мовою в катедрі Угорської Греко-Католицької Церкви, під час якої значна частина людей приступила до Сповіді та Євхаристії. Як зазначає священик, це історична подія, адже Божественна Літургія українською мовою в головному храмі Угорської Греко-Католицької Церкви відбулася вперше. «Поки що наша громада буде продовжувати богослужіння в цьому храмі два рази на місяць. Дякуємо митрополиту Філіпу Кочішу, що відкрив двері свого храму для української громади», – зазначив о. Дам'ян.

Отець Дам'ян Габорій подякував пароху місцевого храму за добру організацію цієї Літургії і повідомив вірних, що наступна Літургія відбудеться на Великдень, 24 квітня.

Довідка

Нещодавно українці, які мешкають в цьому регіоні, звернулися до Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава та угорського митрополита Філіпа Кочіша, що потребують духовної опіки від своєї Церкви-Матері. Чисельність українців на тих теренах постійно збільшується у зв'язку з бойовими діями в Україні. 27 березня для українців греко-католиків, які мешкають в м. Дебрецен та околицях, було відправлено першу Божественну Літургію. Молитва відбулася в угорському греко-католицькому храмі святих Петра і Павла.

Пресслужба УГКЦ в Угорщині

Папа Франциск відвідав Венедикта XVI, аби привітати з Великоднем і 95-річчям

Коротка і щира розмова та спільна молитва – ось і всі подробиці, які повідомив директор Ватиканського прес-центру Маттео Бруні, інформуючи, що ввечері, 13 квітня, напередодні Пасхального тридення, Папа Франциск завітав до монастиря Mater Ecclesiae у Ватиканських садах, який сьогодні є резиденцією виступаючого Папи Венедикта XVI, аби особисто привітати його з Великоднем і з 95-річчям, яке припало на Велику суботу, 16 квітня. «Після короткої та щирої розмови і після спільної молитви Папа Франциск повернувся до Дому святої Марти», – повідомив речник Апостольської Столиці.

Вже через кілька днів після свого обрання Папа Франциск започаткував «звичай» відвідувати свого попередника, розпочинаючи від незабутньої зустрічі, яка відбулася в літній резиденції Римських єпископів у Кастель Гандольфо. В контексті різдвяних і великодніх свят, або ж з нагоди консисторій разом з новими кардиналами Папа Франциск старається підтримувати зв'язок з Венедиктом XVI, якого називає «батьком» і «братом».

«Vatican News»

Кардинал Краєвський в дорозі до Києва: Тридення з тими, що страждають

Апостольський елємозинарий кардинал Конрад Краєвський втретє від початку війни прибув до України, вдруге за кермом карети швидкої допомоги. Перший автомобіль, який є дарунком Папи, він доставив наприкінці березня до Львова, цей же призначений для столиці. Його у Великий четвер передали кардіологічному центру в Києві, розпочавши таким чином Пасхальне тридення через конкретний знак близькості Святого Отця.

Вранці 12 квітня кардинал Краєвський відслужив Святу Месу освячення мира в львівській римо-католицькій митрополічій базиліці Внебовзяття Пречистої Диви Марії, після чого мав коротку зустріч з львівськими католицькими архієпископами латинського і візантійського обрядів Мечиславом Мокшицьким та Ігорем Возняком, після якої вирушив до Києва.

«Моєю першою зупинкою в Україні був саме Львів, де ми відслужили Святу Месу мира з місцевим духовенством і посвятили елеї. Скріплений цим бого-

служінням, вирушаю до Києва, – розповів він кореспондентові Радіо Ватикану. – Всі кажуть, що дорога досі не є легкою, бо її частина ще потрапляє під бомбардування, але я впевнений, що доїду і зможу передати карету швидкої допомоги як знак умивання Святішим Отцем ніг тим, хто страждає в Україні, хто так дуже прагне свободи, хто так прагне також Воскресіння. Після Великого Тижня настав світанок Воскресіння, щоб також і в Україні могли заспівати радісне Алілуя».

«Vatican News»

Глава УГКЦ зустрівся з очільником гуманітарної місії ООН в Україні

15 квітня в резиденції Глави УГКЦ в Києві відбулася зустріч Блаженнішого Святослава, Отця і Глави УГКЦ, з Естебаном Факко, новим головою Управління ООН з координації гуманітарних справ в Україні. Зустріч відбулася на прохання пана Факко. Під час зустрічі сторони обговорили загальну гуманітарну ситуацію в Україні і можливість координації соціального служіння Української Греко-Католицької Церкви зі структурним підрозділом ООН, який очолює пан Факко.

Учасники зустрічі наголосили, що сьогодні дуже важливою частиною гуманітарної місії є служіння правді. За словами Глави УГКЦ, дуже важливо, щоб партнери УГКЦ в Україні в усьому світі, які хочуть допомогти Україні, знали правду про те, що тут відбувається. Саме тому Предстоятель закликав Естебана Факко інформувати Організацію Об'єднаних Націй про ситуацію в Україні, оскільки нинішня війна росії проти України є найбільшою за масштабами і найінтенсивнішою за кількістю щоденно вживаної зброї з часів Другої світової війни.

В ООН, за словами Е.Факко, це розуміють, оскільки мають досвід місії ООН в різних кайнах світу. Очільник Управління ООН з координації гуманітарних справ розповів про свій досвід праці в Судані, Ефіопії, Лівії та Сирії. Але те, що відбувається в Україні, за його словами, перевершує війни в інших країнах і масштабами, і трагічністю.

Під час зустрічі Естебан Факко зазначив, що існує потреба, аби Церкви в Україні виступили із закликом до пасхального припинення вогню, щоб можна було доставити гуманітарну допомогу тим, хто її зараз найбільше потребує. Також було б добре, якби Церкви посприяли відкриттю гуманітарних коридорів.

Глава УГКЦ проінформував співрозмовника, що власне напередодні Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій опублікувала звернення щодо безпеки під час вшанування релігійних свят, адже впродовж наступних десяти днів Пасху святкують і юдеї, і християни різних конфесій. Він також пригадав, що на Вербну неділю до припинення вогню закликав і Папа Римський Франциск.

За словами Блаженнішого Святослава, головна перешкода для дотримання перемир'я полягає в тому, що, оскільки росія напала на Україну, саме вона має припинити вогонь. «Україна не може перестати боронитися. Ми захищаємося. Якщо з боку росії буде добра воля зупинити напад, тоді і ми зможемо долучитися до цього припинення вогню», – сказав Глава УГКЦ.

На завершення зустрічі сторони домовилися координувати спільні зусилля, щоб послужити там, де є найбільша потреба.

Департамент інформації УГКЦ

Українських дітей у ватиканській лікарні відвідала акторка Анджеліна Джолі

«Я молюся за припинення війни. Це єдиний спосіб зупинити страждання та необхідність втікати з теренів конфлікту. Це жахливо бачити дітей, які платять ціну цього своїми життями, здоров'ям і травмами» – такі слова американської акторки Анджеліни Джолі наводить Facebook-сторінка ватиканської педіатричної лікарні «Vambino Gesù».

30 березня кінозірка прибула до медичного закладу, щоби відвідати дітей з України, що прибули до Італії через війну, що триває в них на батьківщині, та зустрітися із лікарями й медперсоналом, що піклуються про них.

Візит відбувся в день, коли агентство ООН з питань біженців оголосило, що протягом місяця 4 мільйони українців залишили країну, а 6,5 мільйонів стали внутрішньо переміщеними особами. Згідно з даними Дитячого фонду ООН, більш як половина українських дітей були змушені залишити свої домівки, 2 мільйони з яких стали біженцями і щонайменше 2,5 мільйона – внутрішньо переміщені.

Анджеліна Джолі є амбасадоркою доброї волі управління Верховного комісара ООН в справах біженців.

«Vatican News»

«Допомога Церкві в потребі»: другий етап підтримки в умовах війни

Через півтора місяця після російського вторгнення в Україну Папська фундація «Допомога Церкві в потребі» переходить до другого етапу надання допомоги. Як повідомлялося раніше, відразу після початку військової агресії фундація виділила 1,3 мільйона євро для дієцезій, єпархій та екзархатів, зосередивши основну увагу на церковних структурах, які знаходяться на теренах, що потерпають від бойових дій. Ці кошти вже досягли адресатів.

Відразу без зволікання розпочинається другий етап надання допомоги, яка значною мірою буде зосереджена на підтримці чернечих спільнот, священників і семінарій, які приймають і підтримують мільйони біженців, що прямують до кордону та потребують притулку й поживи – як фізичної, так і духовної. Фундація вже затвердила проекти на суму 687.180 євро, а ще інші на суму 202.500 євро перебувають на етапі затвердження. Крім того, апробовано проекти, пов'язані зі збиранням пожертв на служіння Святих Мес для українських священників на суму майже 580 тисяч євро.

«Матеріальна допомога прибуває до людей через сусідні західні країни, в основному через Польщу, а тому на теренах бойових дій потрібні транспортні засоби для доставки їжі, води, підгузків і ліків. Тож опрацьовуються також проекти для придбання фургонів і вантажівок», – зазначив директор «Допомоги Церкві в потребі – Італія» Алессандро Монтедуро, додаючи, що бойовим діям протиставляється «структурована реакція милосердя, необхідна для того, щоби захистити переміщені сім'ї від відчаю».

«Vatican News»

Мальтійський Орден: допомога біженцям на українсько-угорському кордоні

Мальтійський Орден є однією з найбільших в Угорщині благодійних організацій. Починаючи від 24 лютого, 4500 працівників та 12 тисяч волонтерів залучені до реагування на кризу, спричинену російським широкомасштабним вторгненням в Україну, внаслідок якого понад 4 мільйони людей залишили територію країни. Однією з країн, куди прибувають біженці, стала Угорщина. Станом на кінець березня через пункти пропуску перейшли приблизно 600 тисяч людей, в основному жінки з дітьми. Чимало з них отримали допомогу в структурах Мальтійського Ордена, якому також доручено координувати діяльність інших гуманітарних організацій.

Угорські представники Мальтійського Ордена тісно співпрацюють з українськими. В Береговому Закарпатської області Мальтійська служба допомоги провадить пункт прийому біженців, де можна спожити гарячу страву та відпочити. Трохи далі, вздовж дороги до кордону, облаштовано пункт видачі речей першої необхідності, продовольчих товарів і медикаментів, що роздаються сім'ям, які прибувають, а також відправляється гуманітарна допомога в різні регіони країни. Перед самим прикордонним переходом розташований ще один осередок Мальтійського Ордена для допомоги тим, хто залишає країну, а по той бік кордону їх зустрічають волонтери, що пропонують гарячі страви й допомагають заповнити документи. Більшість прямує до Будапешта, де також діють осередки надання допомоги. Одні біженці прямують далі, деякі залишаються в Угорщині.

«Ми також дивимось в майбутнє: принаймні 300 тисяч людей залишається в країні на середньо-довгостроковий період, а тому важливо планувати програми інтеграції. Діти повинні піти до школи, дорослі повинні мати доступ до охорони здоров'я та працевлаштування», – пояснює віце-президент Мальтійської служби допомоги в Угорщині Лайош Дьорі Дані. Він зауважив, що багато людей не хочуть надто віддалятися від своїх домів, повернутися до яких, однак, зможуть лише після того, як ситуація зміниться.

«Vatican News»

Пожертви, які зібрали на відновлення костелу святого Миколая, передадуть на потреби ЗСУ

Пожертвовані 5,6 млн гривень з рахунку Фонду костелу св. Миколая в Києві (гроші збирали після пожежі костелу) передадуть на потреби українських військових формувань. Про це повідомляє юридична компанія «Міллер». Зазначається, що завдяки внескам українського бізнесу роботи в костелі завершили ще наприкінці січня, тому гроші, що залишилися, вирішили спрямувати на підтримку військових.

Благодійний фонд імені Олексія Ставніцера, що отримає вказану суму, зокрема, забезпечує ЗСУ на передовій бронезилетами та касками, а також надає гуманітарну допомогу цивільним під час війни. «Наша компанія готова супроводжувати проекти щодо відновлення інфраструктури України, що постраждала внаслідок збройної агресії Росії», – додають в організації «Міллер».

Пригадаємо, що пожежа у столичному костелі святого Миколая сталася ввечері 3 вересня 2021 року під час репетиції. У МВС заявили, що причиною загоряння могло стати коротке замикання в органі.

Джерело: RISU

Священники РПЦ курують депортацію українців до РФ

Журналістка Наталія Пахайчук, яка отримала доступ до файлів РПЦ, котрі зламала хакерська група Anonymus, повідомила, що священники цієї Церкви курують примусову депортацію українців до РФ та шпигують у Німеччині. Про це вона написала у соціальних мережах: «Читаю пошту РПЦ, яку зламали хакери Anonymus. Чого там тільки нема! Наприклад, інформація про переміщення депортованих українців. Скільки, куди, як людей везуть від 18 лютого (тоді це називалося евакуація). У них є таблиці, де вказують місткість, процент заповнення, план заповнення місць розміщення біженців».

Наталія Пахайчук зазначає, що примусову депортацію українців РПЦ називає «проектом «біженці»». «Станом на 30 березня так перевезли пів мільйона українців, з них 100 тисяч дітей. Агресію РФ, благословенну Кирилом, у цих переписках називають «конфліктом на Україні».

«Окремо хочу звернути увагу і, можливо, застергти біженців у Німеччині. Тамтешня Церква РПЦ на особливому контролі, єпископ Берлінсько-Германський звітує в Москву про деталі «допомоги», яку надають українцям православні церкви у Німеччині», – наголосила журналістка та додала, що для того, щоб отримати доступ до файлів, потрібно скинути запит Anonymus.

Раніше повідомлялось, що хакери, яких пов'язують з угрупованням Anonymus, зламали сайт благодійного крила Російської Православної Церкви.

Нагадаємо, що жителів тимчасово окупованого Ізюма на Харківщині російські окупанти прямо зараз примусово вивозять на територію РФ у «фільтраційні табори».

Джерело: RISU

Великоднє послання Папи Франциска «Urbi et Orbi»

Дорогі браття і сестри, благодатного Великодня!

Ісус, Розп'ятий, воскрес! Він приходить до тих, що оплакують Його, зачинившись у домі, повних страху та тривоги. Приходить до них і каже: «Мир вам!» (Ів 20,19). Показує рани на руках і на ногах, поранений бік: це не привид, це Він, той самий Ісус, Який помер на хресті й був похований. Перед недовірливими поглядами учнів Він повторює: «Мир вам!» (в. 21).

Також і наші погляди є недовірливими під час цього Великодня в умовах війни. Надто багато крові ми бачили, надто багато насильства. Також і наші серця наповнені страхом і тривогою, в той час як багато наших братів і сестер змушені ховатись, щоби захиститися від бомб. Нам нелегко увірувати, що Ісус насправді воскрес, що Він насправді переміг смерть. Може це ілюзія? Плід нашої уяви?

Ні, це не ілюзія! Сьогодні більше, ніж будь-коли, відлунює пасхальне звіщення, таке дороге християнському Сходові: «Христос воскрес! Воістину Воскрес!». Сьогодні більше, ніж будь-коли, ми потребуємо Його, завершивши Великий Піст, який, здається, не бажає закінчитися. Маємо за собою два роки пандемії, що залишила важкі сліди. Це був час, аби разом, пліч-о-пліч, вийти з тунелю, об'єднуючи сили та ресурси... А ми, натомість, показуємо, що між нами й досі немає Духа Христа, а існує дух Каїна, який дивиться на Авеля не як на брата, а як на суперника, й думає, як позбутися його. Ми потребуємо Воскреслого Розп'ятого, щоб увірувати в перемогу любові, щоб надіятися на примирення. Сьогодні більше як будь-коли, ми потребуємо Його, щоб Він прийшов до нас і знову сказав нам: «Мир вам!».

Лише Він може це зробити. Лише Він має право сьогодні звіщати мир. Лише Ісус, бо носить рани, наші рани. Ці Його рани подвійно є нашими ранами: вони наші, бо це ми їх Йому завдали своїми гріхами, закам'янілістю серця, братовбивчою ненавистю; і також вони наші, бо Він носить їх за нас, Він не скасував їх зі Свого прославленого тіла, хотів зберегти, назавжди носити їх на Собі. Вони є незатертою печаттю Його любові до нас, вічним заступництвом, аби Небесний Отець їх бачив і мав милосердя до нас і до всього світу. Рани на воскреслому Тілі Ісуса є знаком боротьби, якою Він боровся та переміг за нас, зброєю любові, щоби ми могли мати мир, перебувати в мирі, жити в мирі.

Нехай же, дивлячись на прославлені рани, наші невіруючі очі відкриються, наші закам'янілі серця відчиняться й дозволять увійти пасхальному звіщенню: «Мир вам!».

Дозвольмо, щоб Христовий мир увійшов у наші життя, в наші домівки, в наші країни!

Нехай настане мир для багатостраждальної України, що переживає дуже важке випробування насильством та руйнуваннями жорстокої та безумної війни, в яку вона була втягнута. Нехай над цією жахливою ніччю страждання та смерті якнайшвидше зійде новий світанок надії! Нехай буде обрано мир. Нехай припиняться гра м'язами, в той час, як народ страждає. Будь ласка, не звикаймо до війни, всі разом зобов'язімося просити могутнім голосом про мир, з балконів і на вулицях! Нехай же відповідальні за долю країн почують воцання народу про мир. Почують це тривожне запитання, яке вчені поставили майже сімдесят років тому: «Покладемо край людському родові, а чи людство зуміє відмовитися від війни?» (Маніфест Рассела – Ейнштейна, 9 липня 1955).

Нощу в своєму серці всі численні українські жертви, мільйони біженців і внутрішньо переміщених осіб, розділені сім'ї, похилих віком, які залишилися самотніми, розбиті життя та міста, стерті з лиця землі. Маю перед очима погляд осиротілих дітей, що втікають від війни. Дивлячись на них, не можемо не проїнятися їхнім криком болю, разом з криком багатьох інших дітей, які страждають у всьому світі: тих, що помирають з голоду чи через відсутність лікування, що є жертвами зловживань і насильства і тих, кому було відмовлено право народитися.

Серед болю війни не бракує підбадьорливих знаків, як от відчинені двері багатьох сімей і спільнот, які в усій Європі приймають мігрантів і біженців. Нехай же ці численні акти милосердної любові стануть благословенням для наших суспільств, іноді деградованих через багато егоїзму та індивідуалізму, та причиняться до того, щоби зробити їх гостинними до всіх.

Нехай же конфлікт у Європі вчинить нас дбайливими також і перед обличчям інших ситуацій напруження, страждання і болю, що заторкують надто багатьох регіонів світу, й ми не можемо та не хочемо забути про них.

Нехай же буде мир на Близькому Сході, протягом багатьох років зраненому поділами та конфліктами. В цей славний день просімо миру для Єрусалиму та миру для тих, які його люблять (пор. Пс 121 [122]), християн, євреїв і мусульман. Нехай же ізраїльтяни, палестинці та всі мешканці Святого Міста зможуть разом з паломниками відчутися красу миру, жити в братерстві та мати вільний доступ до святих місць у взаємній пошані прав кожного.

Нехай же прийде мир і примирення до народів

Лівану, Сирії та Іраку, а особливо до всіх християнських спільнот, що живуть на Близькому Сході.

Нехай же мир буде також для Лівії, щоби вона знайшла стабільність після років напруження, і для Ємену, що страждає від усіма забутого конфлікту з постійними жертвами: нехай же встановлене цими днями перемир'я зможе повернути населенню надію.

У Воскреслого Господа просімо дару примирення для М'янми, де триває трагічний сценарій ненависті та насильства, й для Афганістану, де не зменшується небезпечне соціальне напруження і де населення страждає внаслідок трагічної гуманітарної кризи.

Нехай прийде мир на весь африканський континент, щоби припинилося визискування, жертвою якого він є, та кровопролиття, яке несуть теракти, особливо, в зоні Сахелю, і щоби він знайшов конкретну підтримку в братерстві народів. Нехай же Ефіопія, охоплена серйозною гуманітарною кризою, віднайде дорогу діалогу та примирення, нехай припиниться насильство в Демократичній Республіці Конго. Нехай не забракне молитви та солідарності для населення сходу Південної Африки, що постраждала від руйнівних повеней.

Нехай же воскреслий Христос супроводжує й підтримує народи Латинської Америки, які в деяких випадках, в цей період пандемії, стали свідками погіршення свого соціального становища, загостреного також випадками злочинності, насильства, корупції та наркоторгівлі.

Просімо Воскреслого Господа супроводжувати дорогу примирення, якою Католицька Церква в Канаді прямує разом з автохтонними народами. Нехай же Дух Воскреслого Христа загоїть рани минулого та відкриє серця на пошуки істини й братерства.

Дорогі браття й сестри, кожна війна несе за собою наслідки, які заторкують все людство: від жалоби до драми біженців, економічної та продовольчої кризи, ознаки якої вже бачимо. Перед обличчям безперервних знаків війни, як і перед обличчям багатьох болючих поразок життя, Христос, переможець гріха, страху та смерті, закликає не піддатися злу та насильству. Дозвольмо, щоби Христовий мир переміг нас! Мир є можливим, мир є обов'язковим, мир є першочерговою відповідальністю всіх.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Великоднє послання Блаженнішого Святослава 2022

**Високопреосвященним і преосвященним владикам,
всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям,
преподобним ченцям і черниціям, дорогим у Христі
мирянам
Української Греко-Католицької Церкви**

Христос Воскрес!

*Зійшов Ти, Христе, в глибини підземні
Грозбив кайдани вічні, що держали ув'язнених,
І на третій день, як із кита Йона,
Воскрес Ти із гробу!*

Пісня 6 Канону Воскресної утрени

Дорогі в Христі!

Цього року ми зустрічаємо Пасху Христову серед особливих випробувань, страждань, знуцань, зневаги і руїни. У нашому народі, в Україні та на поселеннях, може здатися, що хрест Господній був раптово кинений нам на плечі на самому початку Великого посту і ми несемо його вже не день-два, не тиждень-два, а безнастанно, день і ніч. Для нас Велика п'ятниця стала немовби хлібом насущним, буденною дійсністю і ми не знаємо, коли настане світлий день перемоги над злом, ненавистю і насильством. Але саме сьогодні Господь закликає нас не сумніватися в перемозі світла над темрявою, життя над смертю, істини над брехнею, і Він запевняє нас у своїй любові та милості. Від Нього, нашого воскреслого Спасителя, ми черпаємо силу в теперішніх стражданнях, Він – джерело нашої надії. Тож разом з апостолом Павлом ми сьогодні кажемо: «Нас тиснуть звідусіль, але ми не пригноблені; ми в труднощах, та ми не втрачаємо надії... Нас бо ввесь час живими віддають на смерть із-за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у наших смертних тілах» (2 Кор. 4, 8, 11). В тому ж дусі ми впевнено вітаємо одне одного переможним привітом: Христос воскрес! Воїстину воскрес!

Зійшов Ти, Христе, в глибини підземні...

Своїми стражданнями і смертю на хресті Христос сходить у глибину впалої людської природи. Приймаючи найгірші знуцання — зраду, протизаконне засудження, наругу, плювання, удари по обличчю, бичування і вбивство (див. Мр. 10, 33-34), Син Божий бере на себе всі наслідки людського гріха. Він торкається найдалшого віддалення від Бога, найгіршого людського падіння, найбільшого спотворення гідності, для якої людина була створена. Можливо, цього тижня в контексті війни, коли ми читали чи слухали Страсті Христові, то особливо відчули і пережили все, що переніс Господь спасіння нашого ради.

Водночас ми усвідомлюємо, наскільки впалою залишається людська природа, наскільки диявол далі оволодіває людиною, яка не має Бога в серці. Хто сіє ненависть і розпочинає війну проти ближнього свого, той протривить Всевишньому. Кожна війна – це явний прояв руйнівної душоубної дії диявола, бо тільки нечистий уміє в такий спосіб ширити страх і нести смерть, завдавати стільки ран, і шкоди, і болю, і втрат. І навіть коли для страждених дорога до зцілення і вилікування травм може видаватися далекою, закритою чи непрохідною, слід пам'ятати, що з воскреслим Христом немає нічого такого, чого не можна здолати і зцілити.

Війна росії проти України — це чергова колоніальна війна тюрми народів, яка пробує відродитися на наших очах. Окупант знову несе нам кайдани, якими кували цілі покоління наших предків. Це кайдани, якими в'язали

руки козаків, що будували Санкт-Петербург. Це кайдани, століттями накладені на інтелектуальне і церковне життя України. Це кайдани кріпаків, кайдани Голодомору, кайдани мільйонів депортованих і переселених українців, що засіяли своїми кістками безмежні сибірські простори «аж до краю землі». Ідеологи війни росії проти України відкрито говорять, що наше існування — це історична помилка, яку треба виправити саме «вічними кайданами» смерті та знищення. Це війна проти самого права українського народу на свою історію, мову і культуру, на свою незалежну державу, на своє існування.

З духовного погляду зрозуміло, наскільки наш агресивний сусід не спроможний позбутися своїх фальшивих кумирів і що він далі шукає в них своєї величі нашим коштом. Своїми крилатими ракетами, авіабомбами та артилерійськими снарядами він намагається нас залякати, загнати в глибини підземні, у небуття і увінчати вічними кайданами. Але саме в тих підземеллях відбувається чудо — спільної молитви, жертвовної допомоги ближньому, незламного духу і прояву сили Божої присутності.

І розбив кайдани вічні, що держали ув'язнених...

Наша традиційна ікона Христового Воскресіння — Зішестя в ад. На ній зображені розбиті двері аду і порвані кайдани гріховності. Воскресіння Христове є святом перемоги, — перемоги життя на смертю, Божої істини над неправдою диявола, любові над ненавистю. Один із наших воїнів на своєму шоломі написав такі слова молитви: «Боже, коли мене уб'ють на полі бою, то забори мене в рай, бо в аді я вже побував!». У своєму воскресінні Христос виходить не тільки з порожнього гробу, а й із глибин аду і смертельного поневолення людини. Виходить не сам: беручи за руку прабатьків Адама і Єву, виводить на волю все людство, ув'язнене кайданами смерті. Бере за руку наших воїнів і волонтерів, мирних людей, які бачили ад російської окупації, — бере за руку Україну та веде її у воскресіння, наповнюючи пасхальною радістю переможного гімну «Христос воскрес!».

Сьогодні, коли Україна захищає себе від підступного ворога, ми більше ніж будь-коли покликані до духовної боротьби, пам'ятаючи, що зло можна перемогти тільки добром. Святий Павло пригадує нам, що треба бути пильними, щоб серед жахиття війни ми самі залишилися людьми і не впали в диявольську пастку злоби і ненависті: «Христос нас визволив на те, щоб ми були свободні. Тож стійте і під кормигу рабства не піддавайтеся знову... Увесь бо закон міститься у цій одній заповіді: «Люби ближнього твого, як себе самого»» (Гал. 5, 1, 14). Відтак заохочує кожного з нас відкритися до Божої благодаті і дозволили Святому Духові приносити свій життєдайний плід: «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, доброта, вірність, тиxість, здержливість. На тих то нема закону» (Гал. 5, 22-23).

Пасха — це свято перемоги любові над ненавистю, радості над смутком, миру над війною, довготерпіння над панікою, доброти над злістю, вірності над зрадою, тихості над неспокоєм, здержливості над ненаситністю. Пасха — це перемога духу над тілом, правди над брехнею, життя над смертю. Христос воскресає із гробу, щоб воскресити і обдарувати перемогою тих, кого смерть, неволя і припинення поглинули, наче коліс кит — пророка Йону.

І на третій день, як із кита Йона, вокрес Ти із гробу!

Яка це іронія, що ворог планував за три дні святкувати свою перемогу в столичному Києві! Він думав, що швидко проковтне цілий народ, але його підступні плани поламав героїзм нашого війська. Насправді це Христос, який во-

скрес на третій день із гробу, дає сьогодні нам, що віримо в Його воскресіння, віру в перемогу над адом і смертю. Святий Іван Золотоустий у своїй пасхальній проповіді зауважує, що ворог людського роду «взяв людину, а на Бога натрапив. Взяв землю, а стрінув небо. Взяв, що бачив, і впав через те, чого не добачив». Так само наш ворог взяв, що бачив, але впав через те, чого не добачав, — сили духу, віри і любові нашого народу! Наша перемога, перемога України, — у силі воскреслого Христа, який виводить нас із глибин жахиття війни і смерті, розбиває кайдани вічні та переможно веде нас до життя. Святкувати Пасху Христову в час війни означає вже куштувати нашу перемогу. Не сумніваймося в цьому!

Той, хто несе смерть, приречений на поразку, бо Україна святкує Пасху! Вищезгаданий Золотоустий, переспівуючи слова Апостола народів (див. 1 Кор. 15, 55), мовить: «Де твоє, смерте, жало? Де твоя, аде, перемога? Воскрес Христос — і ти звалений. Воскрес Христос — і попадали демони. Воскрес Христос — радіють ангели. Воскрес Христос — і життя вільно пливе». Той, хто хоче нас поневолити смертю, вже переможений, бо його головну зброю колонізації і загарбництва сам Христос знешкодив і подолав своєю смертю на хресті та славним Воскресінням.

Дорогі в Христі браття і сестри! Сьогодні обіймаю своїми батьківськими і братніми обіймами кожного з вас і ділюся з вами пасхальною радістю. Обіймаю всіх, хто воює на фронтах — духовних і тілесних, особливо наших незламних воїнів, відданих душпастирів і невтомних волонтерів. Обіймаю пасхальною радістю всіх, хто був змушений покинути свій дім чи навіть рідну землю, і молюся за ваше швидке повернення в час миру, який неминуче настане. Обіймаю молитвою всіх поранених, щоб у своєму терпінні ви відчували підтримку, любов і вдячність всього народу, а передусім — Божу милість і безнастанну Божу любов. Вітаю всіх, хто по всьому світу підтримує і допомагає Україні, великим чи малим. Як світова спільнота, ми проявилися немов вулик, у якому кожний духом відчуває, що має робити в час загрози. Обіймаю тих, хто на окупованих територіях, у зонах бойових дій, — тих, хто не має можливості зібрати пасхального кошика і співає «Христос воскрес!» під голос гармат і вибухів снарядів. У надії на воскресіння плачу і ридаю разом з усіма, хто оплакує своїх загиблих, як з лав наших Збройних сил, так і серед мирного населення. Хай сьогодні кожний із нас відчує надію у світле майбутнє в мирі і злагоді, бо саме Воскресіння Христове – джерело миру. Хай пребагата символіка нашої писанки нагадає всім нам, що воскреслий Господь – джерело небесних благ, радості, добра, перемоги і вічного життя.

Усе духовенство, усіх богопосвячених осіб і мирян в Україні та на поселеннях обіймаю батьківською любов'ю і щиро бажаю вам благословенних Великодніх свят, смачного свяченого яйця та світлої пасхальної радості!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай будуть з усіма вами!

Христос Воскрес! Воїстину Воскрес!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у Свято Благовіщення Пресвятої Богородиці,
7 квітня (25 березня) 2022 року Божого

Слово Митрополита Львівського до вірних у часі війни

Дорогий достойний та миролюбний народі України! Дорогі захисники нашої Батьківщини!

Безмежно дякуємо усім Вам – усьому командуванню та військовослужбовцям Збройних сил України, добровольцям, волонтерам, вірному нашому народові, кожній особі зокрема та усім людям доброї волі за героїчну оборону нашої Батьківщини у трагічний час війни!

З початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну вдосвіта 24 лютого не тільки наша держава, але й увесь світ здригнувся від болю, якого завдали тілу України смертоносні ракети Росії. Усі ми з цього моменту щоденно спостерігаємо за Каїном сучасності – керівництвом, військовим командуванням та всім військом, що жорстоко вбивають мирних громадян України. Агресори вбивають українців у пологових будинках, лікарнях й усюди, де можливо, кидають

бомби на театри, морять голодом людей у заблокованих містах.

Незважаючи на нелюдський тероризм сусідньої країни, ми, український народ, показався сьогодні як той, хто має хребет, має вектор життя, має свою мету. Цим завдячуємо кожному, хто перед обличчям збройної агресії став на захист нашої свободи і незалежності.

Наші військові, волонтери, люди доброї волі мужньо і до смерті боронять батьків та матерів, дітей, сестер, братів, народ своєї землі, наражаючи своє життя на велику небезпеку його втрати.

Щодня досвідчуємо, що ми не одні на цій дорозі. Саме тому хочу висловити велику вдячність людям всього світу за підтримку. Дякую усім хто, незважаючи на походження, відчув себе частиною України і заносить щирі молитви до Господа Бога, благаючи миру!

Подиву гідна постава нашого Президента, який не покинув Україну в трудний час, а звучить могутим голосом нашого народу в світі. Всіх заохуємо до усильної молитви про Божу мудрість для глави нашої держави та його команди.

Дякуємо нашим військовим капеланам за постійну опіку над нашими воїнами, а в час війни – усильну безупинну працю, служіння, яке звершують в зоні бойових дій та в тилу. Дякуємо, що пам'ятаєте Господні слова: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15,13).

Ми вдячні мешканцям Львівщини та міста Львова, інших наших міст та сіл за те, що прийняли біженців та піклуються про них. Велика Вам подяка за діла милосердя, що звершуєте для потребуючих! Чимало біженців втратили рідних, житло, речі повсякденної необхідності, набуте майно тощо і забрали зі собою те, що могли вмістити в невелику валізку чи торбину. Багато з вас докладають своїх зусиль, коштів, турботи, щоб втихомирити потреби та журбу важко потерпілим.

Дякуємо нашим парафіям, які гостинно відкрили свої двері для біженців та створили волонтерські центри помочі військовим і переселенцям.

Дякуємо священикам, які, попри небезпеки і загрози воєнного часу, залишаються разом з вірними і підтримують через спільну молитву і звершення Святих Тайн. У нелегкий час воєнного лихоліття зібрана спільнота вірних досвідчує присутність Господа, який береже свій народ. На початку ХХ століття наш великий пастир митрополит Андрей сказав слова, що нині їх звертаємо до вас: «Захуйте супокій. В Божих руках наша доля; без Божої волі і волос з голови не спаде. В Бозі наша надія і сила. В огні сеї страшної війни виковуєся красша для нас доля» (з Відозви митрополита Андрея до населення прикордонних

сіл з приводу початку війни, 21 серпня 1914 р.)

Висловлюємо вдячність нашим закордонним партнерам, які зі щедрістю допомагають українському народові гуманітарними речами, медикаментами, а також постачають зброю нашим воїнам. Хай добрий Господь усіх Вас благословить!

Дякуємо нашому радіомовленню та телебаченню, які день і ніч інформують про ситуацію на фронті.

Окремо огортаємо молитвою наших військових та вірних Яворівщини на території Львівської митрополії, зокрема, усіх потерпілих. Нехай Господь дарує зцілення усім пораненим, а тим, хто загинув – вічну пам'ять.

Від імені нашого народу звертаємося до уряду Росії та її військового командування, щоби припинили бомбардування наших міст та сіл, в яких проживає мирний народ. Багато невинних смертей уже принесли бомби, обстріли з ракет, «градів», ручної зброї тощо. Гинуть діти, дорослі, люди похилого віку; ракети, бомби, кулі та осколки не розбирають, лиш усе нищать на своєму шляху. Багато смертей військового складу з обох боків приносить війна.

Закликаємо відповідальних та провідних осіб світового суспільства, лідерів країн світу, осіб доброї волі покласти кінець війні, яку розпочала армія Росії – стати по стороні справедливості та мирного співіснування.

Спасителю наш, Ти колись промовив: «Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його...» (Ів. 14,27). Господи, даруй мир нашому народові! Пресвята Богородице, рятуй нас!

Закликаємо й надалі тривати у ревній молитві та пості за перемогу України.

Благословення Господне на Вас!

† Ігор

Архієпископ і Митрополит Львівський

Владика Володимир взяв участь у загальноміській акції «Світло пам'яті»

«Ми сьогодні запалюємо світло! Запалюючи свічку, пам'ятаймо про покійних і зіграймо теплом тих, хто за ними сумує», – про це попросив єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир під час загальноміської акції «Світло пам'яті», під час якої містяни на площі перед пам'ятником Тарасу Шевченку запалили сотні лампадок в пам'ять про невинно вбитих українців від рук російських окупантів.

Тут владика Володимир з єпископами ПЦУ, РКЦ та духовенством інших християнських конфесій помолився панахиду за загиблими українцями.

Розпочав акцію капелан Львівської

міської ради о. Павло Дроздяк, який у своєму слові запросив усіх містян на площі під відкритим небом з'єднатися з небом невинно закатованих жертв війни. «Сьогодні Бог плаче у кожному з нас. Тому що Україна – це ми. Це сотні, тисячі невинно убієнних наших братів і сестер, які мали свої плани на майбутнє. Сьогодні наші українці лежать не «в», а «на» українській землі, непохованими, закатованими, убитими. Сьогодні ми – Церква, зібрана в ім'я Ісуса Христа, просимо у Господа Бога, щоби прийняв їхні душі й обійняв після тяжких митей страждання і болю. І якщо світ не хоче тримати над нами небо, то ми будемо просити їх – тих, які вже є

у вічності. Ми зібралися, щоб тут, під відкритим небом, з'єднатися з небом невинно закатованих жертв війни», – сказав капелан ЛМР.

Відтак владика Володимир з єпископами ПЦУ, РКЦ та духовенством інших християнських конфесій разом із присутніми мирянами єдналися у поминальній молитві за загиблими українцями.

Наприкінці молитви єпископ-помічник Львівської архієпархії висловив слова вдячності організаторам вечора молитви і пам'яті за те, що в серці Львова ми разом можемо запалити світло пам'яті у момент, коли наше місто вкривають вечірні сутінки. На його переконання, якою б сильною не

була темрява, світло її завжди перемагає.

«Наша любов перемаже смерть. Сьогодні стоїмо на молитві, також маємо страх, непевність. Читаємо новини, зустрічаємо покійними наших новітніх героїв, але наша любов також перемагає смерть. Саме тому ми сьогодні запалюємо світло. Нехай Бог усім покійним подарує свої вічні обійми і потішить сумуючих», – додав на завершення Преосвященний Володимир.

Відтак усі присутні запалили свічки в лампадках, якими організатори виклали контури України.

Пресслужба Львівської архієпархії

Велика і Свята (Страсна) седмиця

Страсна седмиця – остання седмиця (тиждень) перед Великоднем. Вона присвячена спогадам останніх днів, пов'язаних із земним життям Спасителя: спогадам Його страждань, хресної смерті і поховання (слово «страсть» з церковнослов'янської мови означає «страждання»). Всі дні Страсного тижня називаються Великими і Святими.

Згадуючи в Богослужінні події останніх днів земного життя Спасителя, Свята Церква уважно і благоговійно стежить за кожним кроком, вслухається в кожне слово грядучого на добровільні страждання Христа Спасителя, поступово веде нас по Господніх стопах впродовж всього Його хресного шляху, від Витанії до Череп-місця, від царственного Його входу в Єрусалим до Його останнього моменту страждань на хресті за людські гріхи, і далі – до світлого торжества Воскресення.

Весь зміст служб спрямований до того, щоб читанням і співами наблизити нас до Христа, зробити нас здатними духовно споглядати таїнство страждання Бога.

Перші три дні цієї седмиці присвячені посиленому приготуванню до страстей Христових. У візантійській традиції у ці дні Христос виступає як Жених, тобто як Наречений Церкви. Оновлення Адама, вигнаного з Едемського саду, про якого згадуємо на початку Великого посту, у Сиропусну неділю, здійснюється саме зараз приходом Жениха опівночі. Тропар на Утрені трьох перших днів Страсної седмиці закликає нас чувати у час приходу Нареченого, тобто Христа, щоб зустріти Його невсипущими: «Ось Жених приходить опівночі, і блажен раб, якого Він знайде невсипущим; недостойний же той, що його застане лінивим. Гляди, отже, душе моя, снові не піддавайся, щоб не віддано тебе смерті, ані поза царством не зачинено, але схаменись і заклич: Свят, свят, свят еси, Боже! Богородиці ради помилуй нас».

ВЕЛИКИЙ І СВЯТИЙ ПОНЕДІЛОК

У Великий Понеділок згадується особа старозавітного Йосифа (Бут 37-38) та прокляття смоковниці (Мт 21,18). Йосиф, проданий своїми братами та відданий на страждання, а згодом вознесений Богом, щоб врятувати свій

народ від голоду, є прообразом Христа. Прокляття смоковниці нагадує нам про важливість принесення плодів духовного життя. Христос приступає шукати плоди смоковниці тоді, коли ще не була пора смокв, що означає, що Господь вимагає від нас плодів повсякчасно, а не лише у певну пору.

ВЕЛИКИЙ І СВЯТИЙ ВІВТОРОК

У Великий Вівторок основним мотивом Богослужіння є згадка про десятьох дів з євангельської притчі. Служба цього дня закликає нас уподібнитися до п'яти мудрих дів, які з запаленими світильниками очікували Жениха і ввійшли з Ним у весільну світлицю на відміну від п'яти немудрих дів, які не були готовими і двері перед ними закрилися.

ВЕЛИКА І СВЯТА СЕРЕДА

У Велику Середу згадується жінка-грішниця, яка омила сльозами і помазала дорогоцінним миром ноги Спасителя, коли Він був на вечері у Витанії в будинку Симона прокаженого, і цим приготувляла Христа до поховання (Мт 26,6-13).

ВЕЛИКИЙ І СВЯТИЙ ЧЕТВЕР

У Четвер Страсної седмиці в богослужінні згадуються чотири найважливіші євангельські події, що відбулися в цей день: Тайна Вечеря, на якій Господь встановив новозавітне Таїнство Святого Причастя (Євхаристію), умивання Господом ніг своїм учням на знак глибокої смиренності і любові до них, молитва Спасителя в Гетсиманському саду та зрада Юди.

На спомин подій цього дня після заамвонної молитви на Літургії в катедральних соборах при архиєрейському служінні здійснюється зворушливий обряд умивання ніг, який повертає нашій пам'яті безмірне упокорення Спасителя, Який умив ноги своїм учням перед Тайною Вечерею.

У цей день Господь встановив Таїнство Євхаристії, тому всі благоговійні християни прагнуть причаститися Святих Христових Таїн на Божественній Літургії.

ВЕЛИКА І СВЯТА П'ЯТНИЦЯ

День Великої П'ятниці присвячений спогаду засудження на смерть, хресних страждань і смерті Спасителя. У Богослужінні цього дня Церква як би ставить

нас біля підніжжя Хреста Христового і перед нашим розглядом зображує спасительні страждання Господа. На Утрені Великої п'ятниці (вона служиться в четвер увечері) читаються 12 Євангелій Святих Страстей.

Літургія у Велику П'ятницю не звершується, так як в цей день, день великої скорботи, Господь перебуває в гробі. Служаться однак Царські Часи, які називаються так тому, що в давнину на цій молитві були присутні царі. Особливість Царських Часів полягає в тому, що на них читаються спеціально підібрані до теми Страстей псалми, а також інші частини із Старого і Нового Завітів. Поряд із загальною темою Страстей Христових в кожному з чотирьох Часів згадується один із етапів Христових Страждань, історично пов'язаних з умовним часом пори дня: Перший Час (світанок) – суд над Спасителем, Третій Час (ранок) – засудження Христа на смерть, бичування та пониження, Шостий Час (опівдні) – розп'яття Господа Ісуса Христа, Дев'ятий Час (вечір) – смерть Господня. Ці конкретні спомини відображені в тропарях і стихирах кожного Часу та в Євангельських читаннях. Всі чотири (I, III, VI, IX) Царські Часи та Обідниця, яка їх завершує, об'єднані в одне Богослуження, яке служиться в першій половині дня Святої і Великої П'ятниці.

У Велику П'ятницю звершується також Вечірня, під час якої відбувається виставлення плащаниці (тобто зображення Христа, що лежить у гробі) на спогад зняття з Хреста тіла Христового і його погребення. Беручи плащаницю з престолу, як би з Голгофи, священнослужителі виносять її з святилища на середину храму, попереджені свіченосцями і при кадінні. Плащаниця покладається на особливі приготовленому столі (гробниці). При співі тропаря «Благообразний Йосиф, знявши з Хреста пречисте тіло Твое, плащаницею чистою обвив і, пахощами покривши, у гріб новий положив» всі поклоняються перед плащаницею та цілують рани зображеного на ній Господа.

Плащаниця знаходиться на середині храму протягом трьох (неповних) днів, нагадуючи цим триденне перебування Ісуса Христа в гробі.

Після Вечірні з виносом Плащаниці служиться Мале Повечір'я, на якому читається зворушливий канон про Розп'яття Христа та Плач Богородиці. В цьому каноні відображені глибокі почуття співстраждання Богородиці та її біль над втратою Сина.

Велика П'ятниця – це день найсуворішого посту в році.

ВЕЛИКА І СВЯТА СУБОТА

У Велику Суботу звершується Єрусалимська Утреня (це богослужіння відправляється ввечері у Велику П'ятницю). Церква пригадує нам перебування тіла Ісуса Христа в гробі та Його зішестя в ад, яким Він сповіщає перемогу над смертю і визволяє душі, які з вірою чекали Його пришествя. Також згадуємо в цей день введення розсудливого розбійника в рай.

У Велику Суботу звершується також Літургія Василя Великого, яка починається Вечірнею. Після малого входу з Євангелієм читаються перед плащаницею 15 читань зі Старого Завіту, в яких зібрані головні пророцтва і прообрази, пов'язані з Ісусом Христом, Який спокутує наші гріхи своєю Хресною смертю і своїм Воскресенням. Замість Трисвятого співається «Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися» і читається Апостол про таємничу силу Хрещення. Ці співи і читання служать спогадом про звичай давньої Церкви хрестити у Велику суботу оглашених (так називали людей, які готувалися до Таїнства Хрещення). Після прочитання Апостола замість «Алилуя» співаються сім віршів, вибраних з псалмів, що містять пророцтва про Воскресення Господне, з приспівом «Воскресни, Боже, суди землю, бо Ти наслідуй усі народи». Під час співу цих віршів священнослужителі переоблачаються у світлі ризи. Замість Херувимської пісні співається пісня «Нехай мовчить всяка плоть людська», адже в цей день все творіння замовкає, споглядаючи Бога в гробі.

Перед північчю звершується Полуношниця, на якій співається канон Великої Суботи. В кінці Полуношниці священнослужителі переносять плащаницю з середини храму у святилище Царськими вратами і кладуть її на престол, де вона і залишається до свята Вознесіння Господнього, в пам'ять сорокаденного перебування Ісуса Христа на землі після Його воскресіння з мертвих.

Після цього віруючі благоговійно очікують настання півночі, в яку розпочинається світла радість найбільшого свята – Воскресіння Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа.

Пасхальна радість – це свята радість, якій немає і не може бути рівної на всій землі. Це нескінченна вічна радість вічного життя і блаженства. Вона і є саме тою радістю, про яку сказав сам Господь: «зрадіє серце ваше, і радості вашої ніхто не відбере від вас» (Ів. 16, 22).

Українська парафія в Римі свв. муч. Сергія і Вакха

Папа священникам про три простори прихованого ідолопоклонства

Духовна світськість, захоплення числами та функціоналізм – три простори, в яких приховуються ідоли, що завдають шкоди священничому служінню, розпізнати яких допомагає зосередження погляду на Христі. Думками про це Папа Франциск ділився під час Святої Меси освячення мира.

«Бути священниками, дорогі браття, – це благодать, дуже велика благодать, яка не є благодаттю, призначеною в першу чергу для нас, а для людей; і для нашого народу великим даром є той факт, що Господь обирає декого зі Своєї кошари, щоб у винятковий спосіб займалися його овечками як отці та пастирі», – із цього ствердження Папа Франциск розпочав свої роздуми, проповідуючи під час Святої Меси мира, яку він у Великий Четвер, 14 квітня, вранці очолив у базиліці Святого Петра у Ватикані разом з духовенством Римської дієцезії.

НАЙБІЛЬША ВИНАГОРОДА

Покликаючись на читання з Книги Одкровення, Святіший Отець зауважив, що Господньою винагородою є Його любов і безумовне прощення. «Немає більшої винагороди від дружби з Ісусом, – не забуваймо про це. Не існує більшого миру, ніж Його прощення, – всі ми про це знаємо. Немає вищої ціни, ніж ціна Його цінної Крові, яку ми не повинні знецінити негідною поведінкою», – сказав він, наголошуючи, що святий Божий люд заслуговує і потребує того, щоби священники були вірними та зуміли служити з чистим сумлінням.

ЗОСЕРЕДИТИ ПОГЛЯД НА ІСУСІ

«Очі всіх були звернені на Нього», – пише святий Лука, розповідаючи про те, як Ісус проповідував у синагозі в Назареті. Про погляд, зосереджений на Ісусі, говорилося у читанні з Книги Одкровення. За словами Папи, це «благодать, яку ми, як священники, повинні розвивати». Наприкінці дня корисно «поглянути на Господа і дозволити Йому заглянути в наше серце». Тут не йдеться про «бухгалтерію гріхів», але про «сповнене любові споглядання»: поглянути на свій день поглядом Ісуса, побачити благодаті, дари, все те, за що подякувати Йому, показуючи Ісусові також наші спокуси, які потрібно розпізнати та відкинути.

НАШІ ІДОЛИ

І якщо «витримаємо Його погляд, повний доброти», то, за словами Папи, отримаємо спонуку «показати Йому наших ідолів». Дозволити Господеві поглянути на наших ідолів «робить нас сильними перед ними, відбирає у них силу». Бо хтось може переконати себе, що досконало розрізняє, що є ідолом, а хто – Богом, але на практиці «забирати простір у Пресвятої Тройці, щоби віддати Його дияволові через своєрідну непряму адорацію». «Справа в тому, що ідоли мають дещо особисте, якісь елементи. Коли ми не викриваємо їх, коли не дозволяємо Ісусові показати нам, що ми без причини хворобливо шукаємо в них себе самих, що ми залишаємо простір, у який входить лукавий», – сказав проповідник, пропонуючи зупинитися на «трьох теренах прихованого ідолопоклонства», які лукавий використовує для того, щоби «позбавити нас сили

нашого покликання пастирів» і віддалити «від благодатної і сповненої любові присутності Ісуса, Святого Духа та Отця».

ДУХОВНА СВІТСЬКІСТЬ

Як зауважив Святіший Отець, перший простір прихованого ідолопоклонства відкривається там, де «існує духовна світськість». Її критерієм є «тріумфалізм без хреста». Євангеліє розповідає про те, як Ісус приходить до простої каплиці в своєму малому селі, аби нести ту саму благовість, яку звіщатиме наприкінці віків, коли прийде у славі, оточений ангелами. «Світськість, яка полягає в шуканні власної слави, викрадає у нас присутність покійного та приниженого Ісуса, Господа, близького до всіх, Христа, який страждає з усіма тими, що страждають, якому поклоняється наш народ, який знає, хто є його справжніми друзями. Зісвітщений священник – це ніщо інше, як клерикалізований язичник», – сказав Папа.

ПРАГМАТИЗМ ЧИСЕЛ

Наступний простір прихованого ідолопоклонства, за словами проповідника, проростає там, де «віддається першість прагматизмові чисел». Уражених цим ідолом розпізнаємо з «любові до статистик», які можуть «касувати будь-які особисті риси в дискусії, віддаючи перевагу критерію більшості, що, врешті-решт, стає критерієм розпізнавання». Але в цьому захопленні числами ми «шукаємо себе самих», втішаючись контролем, який нам дає ця логіка, «яка не цікавиться обличчями». «Рисою великих святих, – нагадав Святіший Отець, – є те, що вони вміють відступити настільки, щоби весь простір віддати Богові. Це поступитися, це забути про себе й бажання бути забутим усіма, є рисою Святого Духа, який не має зображення. Святий Дух не має власного зображення власне тому, що увесь є Любов'ю, що починається до сяяння образу Сина, а в ньому – образу Отця».

ФУНКЦІОНАЛІЗМ

Третім простором прихованого ідолопоклонства Папа назвав простір, який відкривається через функціоналізм.

«Функціоналістська ментальність не терпить таїнства, а наголошує на ефективності. І крок за кроком цей ідол заступає у нас присутність Отця», – сказав Наступник святого Петра, пояснюючи, що Отець, який є Творцем, не лише робить так, щоб речі «функціонували», але «творить» як Батько, з ніжністю і піклує про Своє створіння. Функціоналіст не вміє радіти благодатями, які Святий Дух виливає на Свій люд. «Священник з ментальністю функціоналізму має власну поживу, якою є його ego. У функціоналізмі ми відкладаємо адорацію Отця в малих і великих речах свого життя та вдовольняємося ефективністю своїх програм», – зазначив проповідник.

ІСУС ПОКАЗУЄ ДОРОГУ

Підсумовуючи, Святіший Отець вказав на те, що два останні простори прихованого ідолопоклонства підмінюють надію, яка є «простором зустрічі з Богом», пропонуючи замість цього «емпіричне зіставлення». Приховування цих ідолів, небажання демаскувати їх шкодить священничій вірності та особистим стосункам із Господом. Й «Ісус – це єдина дорога», щоби не помилитися в тому, що відчуваємо, до чого веде наше серце. Він – єдина дорога розпізнавання, коли зіставляємося з Ним. «Ісус Христос, будши знаком протиріччя, що не завжди є чимось кривавим і суворим, бо милосердя – це знак протиріччя, а ще більше ним є лагідність, – Ісус Христос робить так, що ці ідоли проявляються, що можемо побачити їхню присутність, їхнє коріння і те, як вони діють, і таким чином Господь може знищити їх», – сказав Папа, заохочуючи священників бути пильними, щоби «не віродився кукіль цих ідолів, яких ми зуміли сховати між складками свого серця».

ВІДНОВЛЕННЯ ОБІТНИЦЬ І ПОСВЯЧЕННЯ ЄЛЕЮ

Після короткої пригадування відбулося відновлення священничих обітниць, що завершилося молитвою за всіх священників. Далі відбувся обряд посвячення священних елеїв, які використовуються при уділенні Святих Таїнств: елею катехуменів, що вживається при Хрищенні, елею хворих, що використовується для таїнства Єлеопомазання, та мира, що вживається при уділенні таїнств Конфірмації та Священства.

«Vatican News»

Директор офісу «Мігрантес» відвідав у Римі біженців з Маріуполя

Директор офісу «Мігрантес» Апостольського екзархату візантійського обряду в Італії о. Марко Семенген відвідав тимчасово переміщені до Італії українські родини, які оселилися в римському готелі «I Triangoli». Більшість українців, що мешкають в цьому готелі, родом з Маріуполя.

«Українці, які прибувають до Італійської Республіки, отримують тимчасовий прихисток від італійського уряду, але часто їм бракує звичайного живого спілкування українською мовою», – прокоментував зустріч з українцями о. Марко.

Священник роздав українцям речі, яких їм бракувало, а саме – засоби особистої гігієни, продукти харчування та солодощі й ігри для наймолодших, зібрані волонтерами при пункті збору гуманітарної допомоги для України, що діє при прокатральному соборі Святої Софії в Римі.

Душпастир запросив українських переселенців разом пережити таїнство Христового Воскресіння в наступні дні під час Пасхальних богослужінь у соборі Святої Софії в Римі.

Пресслужба релігійного товариства «Свята Софія»

Глава УГКЦ: «Окупанти перетворили статевість на зброю приниження та інструмент насилля»

Сотні випадків звалтування жінок, чоловіків і дітей... Ми себе питаємо: Боже, як нам серед того пекла залишитися людьми? Про це говорив Глава УГКЦ Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні в 49-й день війни Росії проти України.

«Господь Бог дарував нам статевість для того, щоб любити і відтак у любові йти до повноти життя та передавати в благословенному подружжі нове життя майбутнім поколінням. Під час війни ми бачимо, що статевість використовується не для любові, а для війни. Хто б міг собі уявити, що статевість може бути перетворена на зброю приниження іншої, слабшої людини і стати інструментом насилля? – наголосив Глава УГКЦ і зауважив: – Розуміємо, що тільки силою Божою ми здатні запобігти викривленню нашого людського способу спілкування та життя».

Патріарх Святослав закликав Боже благословення на тих, хто під час війни плекає подружню любов, вірність, нерозривність подружнього життя, тих, хто навіть під час війни не боїться народжувати дітей.

«Боже, дай нами силу любити. Боже, благослови наше військо, благослови наш героїчний український народ», – попросив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ також говорив про ще одну проблему, яка виникла у час війни. Україна стає сьогодні найбільш забрудненою територією світу від вибухових речовин, і це справжнє лихо, яке переслідуватиме нас роками.

Блаженніший Святослав розповів про ще один злочин проти мирного населення. Російські окупанти навмисне бомблять і обстрілюють шляхи евакуації мирного населення. Ракетами був розбитий залізничний вокзал у центрі України – ворог знищує вузли, де ми намагаємося допомогти людям виїхати з місць бойових дій. Звичайні люди, говорить Патріарх УГКЦ, є першою мішенню тих, хто прагне сьогодні вбити Україну.

Департамент інформації УГКЦ

«Для нас справжнім перемир'ям буде перемога України» – Блаженніший Святослав

Для українців справжнім перемир'ям буде перемога України, коли ми позбудемося окупанта. Про це заявив Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, під час прямого включення на телеканалі «Еспресо».

Відповідаючи на запитання про ймовірність пасхального перемир'я, Блаженніший Святослав зазначив, що від окупантів годі сподіватися якогось відчуття благоговіння, святості пасхальних днів, адже, «дивлячись на те, які звірства вони чинили на Київщині, Чернігівщині, Сумщині та як вони поводитися із храмами Московського патріархату на цій території, ми не можемо назвати їх християнами».

«Я не хочу нікого судити, оцінювати, але якщо вчинки свідчать про віру людини, то за вчинками окупантів ми не розпізнаємо християнської позиції», – підкреслив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав пригадав, що коли в попередні роки намагалися декларувати пасхальні та різдвяні перемир'я на Донбасі, ворожа сторона ніколи такого перемир'я не дотримувалася.

На його переконання, українці мають все робити для того, щоб перемогти у війні росії проти України. «Для нас справжнім перемир'ям буде перемога України, коли ми позбудемося окупанта. Ми про це молимося і думаємо, для цього живемо і служимо. Вірю, що така перемога і такий мир, справедливий мир, настануть», – наголосив Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

ЗАЯВА ВРЦіРО щодо фактів геноциду українського народу, вчинених російськими військами у Київській області

UCCRO

Ukrainian Council of Churches
and Religious Organizations

Вся Україна та весь світ жажнувся від чисельних фактів тих знущань і нелюдської жорстокості, які російські солдати вчиняли стосовно невинних мирних людей у захоплених містах Київської області. Місяць тимчасової окупації російськими військами Бучі, Ірпеня, Гостомеля та навколишніх селищ призвів не лише до масштабних руйнувань прекрасних новозбудованих житлових кварталів, дитячих майданчиків, лікарень та інших соціальних закладів, але й до тотального знищення мирного населення цього регіону.

Цими днями у звільненій від російських окупантів Бучі лише на одній із вулиць було знайдено 15 застрелених у голову людей зі зв'язаними руками. Наявні докази знущання російських солдат над українськими жінками та навіть дітьми, які після колективних звалтувань, у тому числі й на очах у рідних, були розстріляні та покинуті у братських могилах або просто на вулиці. Сотні, а, можливо, навіть тисячі невинних українців за кілька тижнів російської окупації були закатовані та вбиті.

Такий жахливий кривавий слід російських окупантів на українській землі, як і підтримка їх людиноненависницьких дій їхніми матерями, дружинами та широкою громадськістю в росії, є свідченням цілковитого спотворення світогляду та моральної деградації російського суспільства. Вчинені в Україні військові злочини та злочини проти людяності є переконливим аргументом на користь всеосяжних і безвиключних санкцій проти російської економіки в усіх її секторах, а також повинні нарешті спонукати світових лідерів, НАТО та ЄС надати Україні всю необхідну зброю для перемоги над росією як державою-терористом, включно з засобами ПВО, літаками-винищувачами, летальною наступальною зброєю, танками та протикорабельними ракетами.

Весь світ має усвідомити, що це не є «українська криза», це навіть не «війна росії проти України» – це війна людськості, моральних цінностей і доброчесності з концентрованим злом, що має сатанинську фашистську природу. Культ війни та шовінізм вже десятки років прославляються в російському суспільстві, яке стало поклонятися війні, побудувало їй храм у Москві та з гаслом «Можемо повторити» виправдовувало нові жертвоприношення своєму кривавому ідолу.

Тепер кожна держава в усьому світі не повинна промовчати! Кожна держава в світі має визнати геноцид українського народу під час російського вторгнення у 2022 році та засудити ідеологію «руського міра» як таку, що виправдовує геноцид народів та знищення цілих держав.

Ми підносимо молитви за вічний спокій всіх невинних мешканців України, вбитих на Київщині, Чернігівщині, Сумщині, у Харкові, Маріуполі, Херсоні, Мелітополі, Бердянську та інших містах, куди вдерлися російські загарбники. Ми молимося за повну перемогу України над цим злом, за розгром російських окупаційних військ, повалення людиноненависницького режиму в росії, прозріння та покаяння осліплених пропагандою російських громадян.

Прийнято 6 квітня 2022 року на засіданні
Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій

«Спочатку потрібно

припинити нас вбивати. Лише тоді ми можемо говорити про якийсь наступний крок», – Глава УГКЦ про сценарії примирення

15 квітня в ефірі Українського радіо Глава УГКЦ пояснив своє бачення можливого примирення, підкресливши, що це довгий процес, який має певні обов'язкові етапи.

Позиція УГКЦ у цьому питанні є чіткою і невідзначною: сьогодні, під час активної фази воєнного вторгнення росії в Україну, говорити про будь-яке примирення – неможливо. Глава УГКЦ розповідає про умови й етапи можливого примирення в майбутньому, яке включає обов'язкове визнання заподіяних злочинів і засудження злочинців:

«Сьогодні, під час активної фази цієї несправедливої війни, зокрема коли ми всі

очікуємо ще одного наступу російських військ на Україну, такі речі в принципі неможливі. Адже щоб миритися, треба бути живими. Коли триває активна фаза такої вбивчої війни, про це невчасно говорити. Спочатку потрібно припинити нас вбивати – лише тоді ми можемо говорити про якийсь наступний крок.

А наступним кроком, очевидно, має бути засудження злочинця і встановлення справедливості. Усі ті злочини проти людяності, які чиняться в Україні, мають бути засуджені міжнародним трибуналом. Ми їх сьогодні кваліфікуємо як геноцид. Тому, поки не відбулося викриття злочинця і засудження його злочину, говорити про якийсь наступний крок невчасно.

Лише після цього, за словами Блаженнішого Святослава, можливий початок якогось процесу примирення: «Коли буде засуджено російського агресора, наступним кроком може бути початок якогось процесу примирення. І це буде довгий процес. Бо процес примирення означає гоєння ран. І без чутливості до жертви цієї несправедливої агресії ми не маємо права, з християнського боку, говорити про примирення».

Департамент інформації УГКЦ

«Церква жінок» – враження Віталія Портникова від української парафії в Римі

Ці дивовижні відвідини відбулися під час моєї останньої подорожі до Риму. Я показував друзям «вічне місто» перед дорогою до Умбрії, – як не дивно, дуже люблю ці короткі незабутні екскурсії Римом, коли завжди знаходиш для себе щось нове й важливе, – й дорогою до Форуму зупинився перепочити біля чергового прекрасного фонтану. Про римські фонтани можна було би написати не один текст і не одну книжку, але цього разу я звернув увагу не на фонтан, а на храм поруч – не дуже великий, але не схожий на інші римські церкви.

Так, це був він – храм святих Сергія і Вакха, катедральний собор Української Греко-Католицької Церкви у Римі. До цих відвідин я хіба що читав про нього і, якщо бути відвертим, уявляв його пишним римським собором, а не маленькою мармуровою церквою між інших будівель невеличкої П'яцца-делла-Мадонна-дей-Монті. Але, звісно, справа була не у пишності, а у славі – від давніх митрополитів і аж до Йосифа Сліпого цей невеличкий храм був головним осередком української духовної присутності у Римі. Й так, він також був втрачений, як неодноразово втрачалася сама Україна. Митрополит Йосиф після свого звільнення зі сталінського концентраційного табору зробив повернення цього храму українській громаді однією з важливих справ свого життя. І вже тому ця випадкова зустріч із церквою була для мене такою знаковою.

Але не тільки тому. Я зайшов у храм – там якраз ішла служба – й зі здивування помітив, що її учасницями були самі жінки, здебільшого середнього віку, натружені й віддані. Який неймовірний образ української Італії! – подумав я. Жінки, що важко працюють, допомагають своїм родинам, вибудовують сімейний добробут – і не забувають про цю тиху молитву у знаменитій церкві.

Але це був інший образ, інший знак – просто я його тоді ще не розгледів. До війни залишалася тільки чотири місяці. Пройдуть у тривогах і сподіваннях жовтень, листопад, грудень, січень – і вже наприкінці лютого вся Європа почне

перетворюватися на церкву українських жінок. Мільйони жінок із малечю будуть перетинати українські кордони, рятуватися від війни, бомбардувань, чужих танків на дорогах, від вбивць і гвалтівників у російському однострої...

І кожного разу, коли буду чути новини про український порятунок, кожного разу, коли буду приходити на львівський вокзал, кожного разу, коли будуть говорити про новий мільйон українських біженців, я буду згадувати ту церкву у Римі, тих жінок у молитві. І думати: скільки тепер таких церков по всьому світу, скільки тепер таких жінок, скільки тепер скорботи й сподівання у кожному храмі?..

І знати: не випадково я прийшов сюди, до маленького храму між Колізеєм і Форумом. Хтось не хотів, щоб того сонячного римського дня я думав про далеке минуле. Хтось хотів показати мені майбутнє – близьке майбутнє, у якому всі ми опинимося незабаром. Але ж показав мені не майбутнє війни з її жахами, трагедіями й поневір'яннями, а майбутнє материнського серця у маленькому римському храмі. Показав стомлені очі жінок, що вдивляються у заспокійливі очі Богородиці. А цей світ очей, цей спокій, ця віра, ця відданість, ця невтомність і є тим, що оберігає життя воїна й перемагає бездонний морок.

10.04.2022

Віталій Портников
Джерело: ZBRUC

Владика Степан Сус:

«Наша перемога над всяким злом починається із здатності визнавати свої немочі і гріхи»

У євангельському уривку Ісус, звертаючись до своїх учнів, говорить про те, що з Ним має статися: «Оце йдемо в Єрусалим, і Син Чоловічий буде виданий первосвященникам та книжникам, і засудять його на смерть, і видадуть його поганам; і насміхатимуться з нього, плюватимуть на нього, бичуватимуть його й уб'ють; Він же по трьох днях воскресне» (Мр. 10,33-34). Але, не зважаючи на це, його учні продовжують думати про речі земні. Вони, які бачили, як воскресав померлі, як оздоровляються хворі і біснувати, все ж продовжують думати про владу, мовлячи: зволь нам, щоб ми сиділи – один праворуч, другий ліворуч від Тебе у твоїй славі. А Господь говорить про щось зовсім інше, а саме – про служіння: «Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб Йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя як викуп за багатьох» (Мр. 10,45). Про владу, як вміння послужити іншій людині, як вміння підтримати іншу людину, і, зрештою, як можливість переобразити цей світ, розмірковує єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архиепископства владика Степан Сус:

«Сьогоднішня неділя наближає нас до свята Воскресіння Христового. Сьогоднішня неділя відкриває перед нами ще одну цікаву тему, яка турбує кожного з нас, – це тему влади. А це, відповідно, означає: мати владу, бути повновладним, посідати ті чи інші посади, виконувати ті чи інші обов'язки. Євангеліст Марко відкриває нам діалог між Христом і учнями, які провели багато днів з Учителем, які бачили різні Його чуда, які слухали Його науки про Царство Небесне і про спасіння, але які все ж таки не перестають дивитися на Нього як на представника якоїсь політичної партії. В тогочасному суспільстві вони сприймають Христа як лідера якоїсь політичної партії, яку Він має очолити, коли прийде в Єрусалим. І навіть після цього, як Господь говорить про свою смерть, що Він прийде в місто, де Його зрадять і вб'ють, після чого розіпнуть на хресті, учні продовжують думати про владу.

Ми з вами неодноразово читали про те, що дай владу людині і будеш мати нагоду побачити, якою вона є всередині. Адже влада – це не лишень мати щось. Влада – це нагода показати себе, показати свої можливості, показати свій внутрішній світ, показати те, на що ти є здатний, що ти можеш у своєму житті залишити після себе. Який ти приклад покажеш іншим, наскільки ти вмійеш використовувати те, що тобі довірили. Чи здатний ти дати раду із цією владою, з цими обов'язками, які дає тобі життя.

Кожен із нас, якщо подивитися на своє життя, має ту чи іншу владу, починаючи навіть з дому, починаючи з сім'ї. І так важливо, щоб ми цю владу, яку нам дає життя, яку нам довіряє суспільство, правильно використовували.

Однак Господь, відповідаючи учням на їхнє прохання, а хто ж там буде першим, хто і де буде сидіти у Царстві небесному, говорить про щось зовсім інше. Він говорить їм про інше. Він говорить про владу як вміння послужити іншій людині. Господь говорить про владу як вміння бути поруч, як вміння підтримати іншу людину. І найголовніше – про владу як вміння контролювати себе. Бо кожен із нас, будучи християнином, отримав цю Божу ласку і благодать, отримав владу від Господа Бога над злом.

Сьогодні апостол Павло нам пригадує, що «ви, що у Христа християлися, у Христа зодягнулися». Ми з вами, як люди віруючі, зодягнені у цю Божу владу, у Божу ласку і силу, що дає нам можливість

мати владу над злом. Найбільше, чого боїться диявол, – це нашої з вами свідомості. Адже ми є сильнішими за зло, навіть в обставинах війни, в обставинах жорстокості, яку ми з вами бачимо, в обставинах, коли нам хочеться ненавидіти. Важливо пам'ятати, що Господь є справедливим суддею, який за добро нагороджує, а за зло карає. І так, як може покарати Бог, так не зможе жоден із нас. Так, як Бог може покарати зло, так не зможе ніхто із нас, але важливо, щоби ми перестали вірити в те, що зло може бути сильнішим за наше добро у цьому світі. І кожного разу, коли ми допускаємося якогось гріха, коли ми з вами не хочемо йти до Сповіді, то це, відповідно, є «плюсом» для зла. Багато людей колись казали: «Та я й так до церкви не ходжу, я й так буду в пеклі». Мати таку свідомість – це велика небезпека. Велика небезпека – це втратити віру у силу добра, у силу Божу, в те, що Бог є сильнішим за зло навіть тоді, коли зло переживає своє торжество, і нам видається, що Бог про нас забув, що Він залишив нас. Ми з вами, як люди віруючі, які зодягнені в Божу ласку і благодать, маємо не сумніватися в тому, що Бог перемаже, що добро перемаже, що перемаже наше з вами вміння бути стійкими.

Час Великого посту – це шлях до нашої особистої перемоги у Таїнстві Покаяння. Коли ми з вами йдемо до Сповіді – це також перемога, це визнання своїх немочей, помилок чи прогалин. Перемогти гріх – це теж перемога. Адже найбільші битви і найбільші перемоги починаються з маленьких перемог.

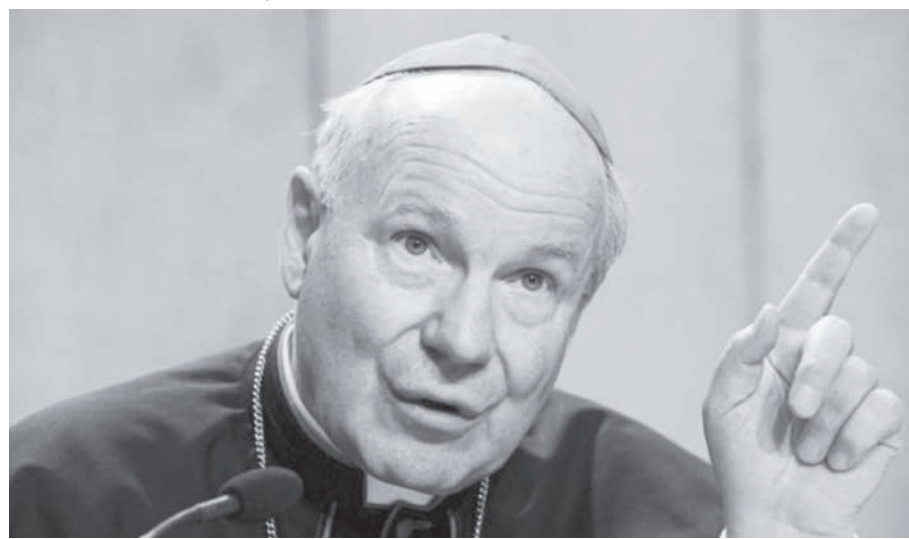
Те, що Бог дав владу мені, як християнину, дає можливість переобразити цей світ навіть там, де зло його знищило, де зло розбило вікна, вбило дітей, знищило вулиці, посіяло страх і розбрат. Навіть у найтемніших місцях життя і цієї планети ми, як люди віруючі, покликані свідчити добро, показувати, що ми є з Богом.

Сьогоднішня неділя – це неділя нашої з вами перемоги над всяким злом, над всякою ненавистю. І ця перемога починається із влади над собою, зі здатності визнавати свої немочі і гріхи, зі здатності каятися і бути іншими, тобто кращими і сильнішими. Бо якщо ми поспілкуємося з нашими воїнами, які пережили різні обставини війни, то багато з них скажуть про те, що мати зброю в руках – це дуже добре, а мати якісну зброю – це ще краще, але, якщо ти у серці маєш Божий мир, якщо ти відчуваєш, що Бог є з тобою, то тоді ти здатний перемагати всяке зло. І для нас, як людей віруючих, важливо пам'ятати про цю силу, про цю ласку і благодать, про все те, що нам дає Бог. Нехай Господь усіх нас благословить».

«Духовна велич Львова»

Кардинал Шьонборн: пасивність світу після вторгнення у Крим заохотила Росію до війни

«Весь світ повинен був чіткіше відреагувати у 2014 році, після вторгнення Росії на Кримський півострів. Тодішні занедбання не знеохотили президента Путіна забратися до дій проти суверенної держави у спосіб набагато брутальніший, із порушенням міжнародного права» – так сказав кардинал Крістоф Шьонборн у Вербну неділю для австрійського телебачення ORF. Він визнав, що не знає розв'язання для можливого сценарію виходу з конфлікту. «Але кожна війна колись закінчиться», – підкреслив архієпископ Віденський. Про це повідомляє католицький суспільно-релігійний інтернет-часопис «CREDO».

Ієрарх закликав до невідкладного припинення вогню, що вимагає попередніх дій. «Негайно сідайте до мирних перемовин!» – закликав кардинал Шьонборн, який має певність, що Відень буде для цього «хорошим місцем».

Окрім теми війни в Україні, говорилося також, зокрема, про біженців та кризу, викликану пандемією коронавірусу.

Віденський кардинал погодився з оцінкою Папи Франциска, що вторгнення російських військ в Україну – це «разюча» несправедливість. «Україна має право захищатися від Путіна-агресора, і для цього їй потрібно постачати зброю з Заходу. З погляду вчення Церкви, це виразний випадок самооборони», – пояснив він.

Ієрарх розкритикував позицію московського патріарха Кіріла, який морально виправдовує загарбницьку війну, а до численних православних голосів по всьому світу, які відкидають [геополітичну] «єдність» християнської Церкви, з брутальною політикою авторитарної держави. Кардинал нагадав, що він знає Кіріла і мав також хороші стосунки з головою Відділу зовнішніх церковних відносин Московського патріархату митрополитом Волоколамським Іларіоном Алфеевим. Як зазначив кардинал Шьонборн, нещодавні спроби поновити зв'язок з обома сторонами не були вдалим. Він, однак, покладає надію на ініціативи Папи Франциска та можливу зустріч обох предстоятелів.

АВСТРІЯ ПОВИННА ДОПОМАГАТИ – У СЕБЕ І В УКРАЇНІ

«Роль Австрії в цьому конфлікті не може бути моральною нейтральністю, а, зокрема, нейтральністю щодо страждання українських жертв війни», – підкреслив кардинал. Необхідно надати допомогу біженцям, а також допомагати людям на місці, в Україні. «Навіть якщо сьогоднішня ситуація відрізняється від тієї, що була у 2015 році, коли з Сирії в Австрію втікали головно молоді чоловіки, а не жінки з дітьми, як це діється нині, то зобов'язує принцип: біженець – це біженець, і ніхто не покидає свою батьківщину добровільно», – зауважив віденський кардинал, відзначаючи, що то переважно країни-сусіди України несуть тягар, пов'язаний із переміщенням біженців.

Маючи на увазі війну, що триває в Україні, кардинал висловив побоювання, що – подібно як і 2015 року – настрої в Австрії щодо біженців можуть «коливатися», а вже помічені «тріщини» в суспільстві можуть бути посилені міграцією. На думку кардинала, демографічний розвиток в Австрії та відмінності в рівні добробуту порівняно з країнами Східної Європи повинні провадити до диференційованого підходу до імміграції та заробітчанської міграції. «Хто в Австрії працює помічником на жнивах чи санітаром? Навіть у самій Австрії роками був звичай шукати праці здалека від дому, а тим самим – кращого життя», – нагадав митрополит Віденський.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

«Свідчити Христову любов та надію»: о. Роман Гридковець про своє служіння в укриттях Чернігова

Місія Церкви і кожного християнина незмінна – свідчити Христову любов. Тому взяти в руки зброю і захищати Україну – це вчинок любові. У цьому переконаний священник УГКЦ в Чернігові о. Роман Гридковець. Про своє служіння в підвалах Чернігова, місцевих людей, гуманітарну ситуацію, інфраструктурний колапс міста через війну та місію Церкви він розповів у інтерв'ю.

ПІДВАЛ – ПЕРША ПАРАФІЯ МОЛОДОГО СВЯЩЕНИКА, У ЯКІЙ ВІН Є ПОРУЧ З ЛЮДЬМИ

Підтримувати людей в бомбосховищах своєю присутністю, запрошувати до спільної молитви, розповідати історії дітям, слухати й розраджувати тих, чие серце переповнене гіркотою від пережитого болю – саме в цьому вбачав свою місію молодий греко-католицький священник Роман Гридковець, для якого укриття стали його першою «парафією». В інтерв'ю він розповів про початок свого служіння в Чернігові, куди його скерували для того, щоб заснувати нову греко-католицьку громаду. «Першої ночі, перебуваючи в підвалі з людьми, – пригадує отець Роман, – я не дуже розумів, як конкретно можу їм допомогти, але потім, коли познайомився з людьми, то почав пропонувати їм помолитися разом».

«Я приїхав будувати церкву, шукати землю і будувати парафію. Парафіян не мав, тому почав ходити по підвалах, де переховувалися люди. Був у підраєснику, мав зі собою Святе Письмо, щоб могти духовно послужити», – розповідає священник.

Місцева традиція – історія від священика перед сном

«Зараз людей вже майже нема в підвалах. Тут залишаються лише ті, кому розбомбили дім. Проте ввечері люди сходяться до укриття, щоб послухати перед сном історію від молодого священика. Це вже місцева традиція, а після цього йдуть додому спати», – каже молодий душпастир.

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ТА ІНФРАСТРУКТУРНИЙ КОЛАПС

За словами о. Романа, гуманітарна допомога в місто приходить, тому їсти є що. «Хоча був період, коли важко було знайти хліб, – каже він. – Людей від голоду рятували запаси, якими ділилися між собою. Проте в місті виникла проблема з інфраструктурою: довший час не було води, світла, газу, зникло тепло».

МОЛИТИСЯ НЕ ПРО ПОМСТУ, А ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ЗЛА

Так вчить священник молитися людей, яких охопив гнів і ненависть через жорстокість, насильство і несправедливість війни. «Люди починають з ненавистю ставитися до своєї родини, яка підтримує росію. Їм важливо виговоритися, а потім я як священник намагаюся їх гнів скерувати в таке русло, щоб остаточно від нього звільнитися. Тому ми молимося не про помсту, а за звільнення від зла», – каже о. Роман.

Важливим аспектом свого служіння о. Роман Гридковець, який недавно отримав ієрейські свячення, вважає підтримку інших священників, а зокрема отців-редемптористів міста Чернігова.

МІСІЯ ЦЕРКВИ – СВДЧИТИ ХРИСТОВУ ЛЮБОВ ТА СПАСІННЯ

Також свідчити Божу любов, яка є не чимось абстрактним, а є любов'ю до конкретних людей, до своєї Батьківщини; допомогти людині зрозуміти, що існує Той, хто її врятував і відкупив. На цьому наголошує отець Роман, відповідаючи на запитання про те, якою є місія Церкви в цей час війни. «Допомогти людині зрозуміти, що навіть якщо її тіло помре, є Той, хто врятував душу, яка є безсмертною. Донести людям, що ми вже є спасенні, відкуплені Христом. Це величезна місія, незалежно від того, чи це мирні, чи воєнні часи», – вважає він.

«Як жінки прийшли і побачили порожній гроб, так само і ми побачимо порожні підвали, бо Христос воскрес і ми разом з ним. У неділю вранці Христові учні зайшли до гробу, у якому поклали Його тіло, та побачили його порожнім. Так само і підвали та бомбосховища українських міст одного дня також будуть порожніми, бо Христос воскрес і для нас також настане воскресіння», – переконаний о. Роман Гридковець.

Департамент інформації УГКЦ

Хрест Авеля і хрест Каїна – це різні хрести

Якби не війна, було б цікаво простежити за різними формами української реакції на нову ватиканську ініціативу, що мала би сприяти примиренню українців і росіян. У тих реакціях – і щирій біль, і обурення, і глухе мовчання, і конфесійні комплекси. Але також і відчуття, що Україна, її рани й надії залишаються для багатьох далекими, а то й стають справжнім каменем спотикання...

Отже, йдеться про Хресну Дорогу, яку Святіший Отець очолив у Римському Колізеї у Велику П'ятницю, 15 квітня 2022 року. За первинним задумом Ватикану, під час XIII «стації», присвяченої роздумам про смерть Ісуса на хресті, хрест тримають сім українки та росіянки, що разом працюють в італійському госпісі. І текст мав, зокрема, звучати так: «Господи, де Ти? Промов серед мовчання смерті та поділів і навчи нас творити мир, бути братами й сестрами, відбудувати те, що бомби хотіли би знищити».

Саме ця спроба негайно примирити обидва народи й обурила багатьох українців. Утім, злої волі в позиції сценаристів дійства точно немає – є радше неспроможність побачити обставини цієї війни зсередини, а не лише ззовні. Їхня постава мало в чому відрізняється від позиції одного італійського католика, який нещодавно запитав у мене: «Ми завжди знали, що українці й росіяни – це брати. Що сталося? Чому вони почали воювати один з одним?» Як бачимо, у ватиканському тексті також стоять оті сакраментальні слова: «бути братами й сестрами» (зазначу, що у християнському сенсі ці слова зрозумілі, але в часі війни вони надто нагадують вигадану тезу радянської/російської пропаганди про «братські народи»).

Що ж, ми знаємо ще один текст, де також згадується про двох братів: «І сказав Каїн до Авеля, свого брата: «Ходімо-но в поле». І коли вони були в полі, Каїн напав на Авеля, свого брата, й убив його» (ця і всі подальші біблійні цитати взяті з Бут. 4, 8-15). Як відреагував на це Бог? Читаємо: «А Господь промовив: «Що ти зчинив? Ось голос крові брата твого кличе до Мене з землі. Тепер же проклятий ти від землі, що відкрила свої уста, щоб прийняти кров брата твого з твоєї руки. Коли оброблятимеш землю, вона вже більше не дасть тобі свого врожаю. Втікачем і волоцюгою будеш на землі». Як бачимо, Господня відповідь не була ні поблажливою, ні політкоректною.

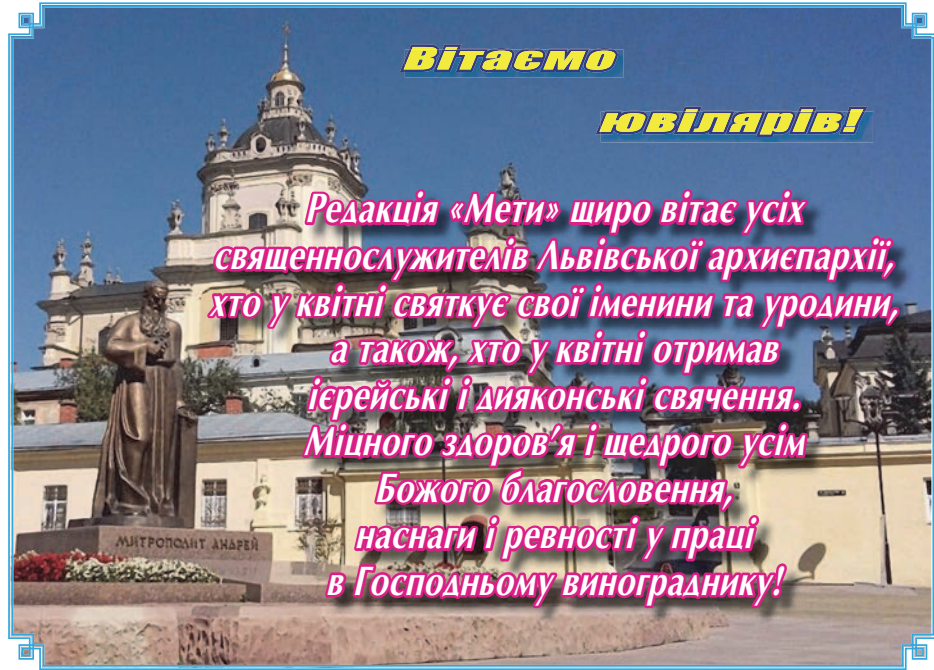
Тут важливими є щонайменше два моменти. По-перше, ми бачимо готовність Бога почути голос жертви – «ось голос крові брата твого кличе до мене з землі». По-друге, Господь визнає заслуженість прокляття, яке падає на злочинця. Якщо душа вбитого Авеля чула ці Божі слова, то вона напевно могла відчувати, що вони – справедливі.

Отож, саме справедливості не відчувають українці, коли чують слова Папи Франциска, які долинали до них цими днями. Бо Папа констатує наявність жертв і по-душпастирськи вболіває над ними, але не може сказати Путіну: «Ось голос крові брата твого кличе до мене з землі». І, не називаючи злочинця по імені, Папа створює враження, що він прагне відгородити злочинця від заслуженого покарання.

Як реагує на ситуацію Каїн? Спершу на запитання: «Де Авель?» він бреше і прагне уникнути відповідальності: «Не знаю. Хіба я сторож брата мого?» А коли викрутитись не вдалося, Каїн починає скаржитися на непомірність покарання: «Кара гріха мого занадто велика, щоб її винести!»

Новітній Каїн – Путін – поки що лише бреше й вигадує «пристойні» приводи для війни проти України, які мали б вивести його з-під відповідальності. Але коли страхітливі воєнні злочини будуть задокументовані й пред'явлені, а їхні виконавці постануть перед судом Нюрнберга-2, настане час і на скарги, що «кара занадто велика, щоб її винести».

Втім, російська пропаганда уже сьогодні тиражує тезу про «неспівмірність санкцій», від якої м'якнуть серця багатьох європейських християн. Вони вже жаліють сердег-росіян і вже тепер прагнуть оберекти їх від відповідальності й кари: мовляв, це воює Путін, а не російський народ. А тому, мовляв, для чого карати добрих росіян, які також страждають? Чи не краще обом народам уже

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у квітні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у квітні отримав ієрейські і дияконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

зараз подати одне одному руки?

Цю логіку якраз і ілюстрував сценарій цьогорічної ватиканської Хресної дороги. На цей задум чи не найкрасномовніше відреагував о. Юстин (Бойко): «Не можуть Хрест водночас нести Ісус і Пилат, українка і росіянка». Хтось може спитати: а чому не можуть? Моя відповідь така: «Тому що хрест Авеля (невинної жертви) і хрест Каїна (покаяння кривдника) – це різні хрести». Їх не можна поєднувати, бо кожен, хто хоче йти за Ісусом, повинен взяти свій хрест (пор. Мт. 16:24). Перший хрест українці несуть уже тепер; другий хрест росіяни ще мають узяти на свої плечі.

Християнство не можна звести до сентиментальної жаліливості, бо воно – справедливе. Жалісливі європейці мають усвідомити, що, виводячи росіян з-під відповідальності, вони насправді роблять їм ведмежу послугу. Бо злочин російської держави в Україні, не осмислений як гріх і не виведений з душі через покаяння, обов'язково призведе до ще гіршого гріха. Любити росіян якраз і означає розкрити перед ними масштаби їхнього злочину, дати їм вжахнутися вчиненим і спрямувати їхні душі до щирого каяття перед Богом і людьми. Тільки після того, як колективна російська душа остовпіє перед тягарем власної відповідальності і вмийється сльозами в покаянні перед жертвами, тільки тоді вона відкриє перед собою двері в майбутнє.

Німці спромоглися на це лише через добрий десяток років після поразки у Другій світовій війні. Чи спроможуться на це росіяни – і якщо так, то коли – покаже майбутнє. Віримо, що мужній опір українського народу та міжнародна солідарність з Україною наближають цей день. Але цього точно не можна досягти хоч і символічними, але все-таки занадто театралізованими постановками. Бо вони не лише не сприяють примиренню, а навпаки – йому шкодять.

Тому я вдячний Главі УГКЦ Блаженнішому Святославу за його роз'яснення: «Вважаю таку ідею невчасною, двозначною та такою, що не враховує контекст військової агресії Росії проти України». Вдячний я і Апостольському нунцію архієпископові Вісвальдасу Кульбокасу, який ствердив: «Звичайно ж, ми знаємо, що примирення відбувається тоді, коли агресор визнає свою вину і просить пробачення».

Ватиканські коментатори мають рацію, що «під хрест Ісуса допускаються і добрі, і погані, і агресори, і жертви». Бо справді, своєю жертвою Він відкупив і праведних, і грішних. Бо справді, «Отець наш, що на небі, велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних» (Мт. 5,45). Тому хрест Ісуса – один. Але наші хрести, з якими ми йдемо до Нього, – різні: у когось – хрест жертви, у когось – покальний хрест грішника. І одяг у нас різний: у невинно убієнних – «одежі білі» (Одрк. 6,11), у їхніх убивць – заплямовані кров'ю (пор. Іс. 59,3). І хоч любов Господа одна, але говорить Він з нами по-різному: із жертвами – зі співчуттям, а з кривдниками – суворо. І саме в цьому – сенс Господньої справедливості.

Мирослав Маринович

Джерело: RISU

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____